

မာတုက

BURMESE
CLASSIC

မာတုက

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၅၅၀၅၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၉၀၈၀၉

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးသစ်လွင် (ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ)
(၁၁၃) ရွှေပြည်သာလမ်း၊
(၆) ရပ်ကွက်၊ သာကေတ။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းမြင့်ဦး (ဖြူစင်မိုးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၇)၊ သစ်တောပင်လမ်း၊
သုဝဏ္ဏ၊ သယ်န်းကျွန်း။
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - MA O SAR
အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

အိုစာမ ၈၉၅၀၈၃
မတင်/မအိုစာ ။ ရန်ကုန်။
ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ ။ ၂၀၀၉ ။
၁၅၉ - စာ ။ ၁၃ ။ ၂၁ ။ ၂၀ ။ ၈၃ စင်တီ။
(၁) မတင်

မအိၵ

မာတဝ်

နတ်ကျားဝိဇ္ဇာဏ်

စာအုပ်၏ဇာတ်သိမ်းအား

ဤစာအုပ်အနောက်၌ဖတ်လှူပါရန်။

မအိုစာ

စာတိုက်သေတ္တာ

အမှတ် (၁၉၇)

ရန်ကင်းမြို့။

ဝရီသတ်ထံမှ ပေးစာ

သမီးက ဆရာမရဲ့အမာခံပရိတ်သတ်ပါ။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို "ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်" ကစပြီး ထွက်သမျှစာအုပ်တိုင်း အားပေးနေကျပါ။

ညညဆို ဆရာမရဲ့စာအုပ်ဖတ်ပြီးမှ အိပ်တတ်ပါတယ်။

စာအုပ်ဆိုင်မှာ "မအိုစာ" အသစ်ထွက်လားဆိုပြီး မေးရတာ အမောပဲ။

ဆရာမရဲ့ပြန်စာနဲ့ ဓါတ်ပုံပို့ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။

တစ်ခါမှ မိတ်ဆက်စာမရေးဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

ဆရာမ "မအိုစာ" စာပေလောကမှာ ထာဝရတည်တံ့ပါစေ။

ပြည့်ဖြိုးဝေ

မော်ကျော် အလှကုန်ရောင်းဝယ်ရေး

ဆိုင်နံပါတ် (၆)၊ မြို့မစည်ပင်သာယာရေးကြီး

မြင်းခြံမြို့။

ဆရာမ "မအိုစာ" မင်္ဂလာပါ...

သမီးက ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို "ခေါစာပစ်တဲ့ည" ကစပြီး ဖတ်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

သမီးဖတ်ခဲ့သမျှစာအုပ်တိုင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။

ကျောင်းစာတွေနဲ့မအားတဲ့ကြားက ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို အချိန်လှူပြီး ရအောင်ဖတ်ခဲ့တာပါ။

စာအုပ်တိုင်းက သမီးရဲ့အမြင်မှာ ကောင်းလွန်းလို့ အပြစ် ပြောစရာ၊ ဝေဖန်စရာမရှိပါဘူး။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ဥပါဒ်ဒဏ် ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရသလို လူရဲ့စိတ်အစွဲအ လန်းမရှိရင် ပိုကောင်းတယ်လို့လည်း သိခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေက ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့အပြင် သင် ခန်းစာလည်းပေးပါတယ်။

ဆရာမရဲ့ "သုံစာကျေးတဲ့နေ့" စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံး ပါပဲ။ ထူထူလေးရေးပေးတဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဖတ်ရတာလည်း အားရပါတယ်။

ဒီထက်ကြောက်စရာကောင်းတာလေးတွေ ရေးပေးပါ ဦးနော်။

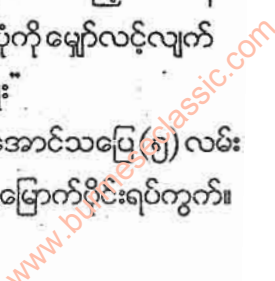
သမီးရဲ့စာကိုရရင် ပြန်စာနဲ့ ဓါတ်ပုံလေး ထည့်ပေးပါနော်။

ဆရာမ မအိုစာရဲ့ ဓါတ်ပုံကို မျှော်လင့်လျက်

"မအိသန္တာမျိုး"

အမှတ် (၇)၊ အောင်သပြေ (၅) လမ်း

ထောက်ကြန့်မြောက်ပိုင်းရပ်ကွက်။

မင်္ဂလာပါမအိုစာ

လဲ့လဲ့က "မအိုစာ" ရဲ့စာဖတ်ပရိတ်သတ်တစ်ဦးပါ။

မအိုစာ ထွက်ပြီးသမျှစာအုပ်တွေထဲမှာ "ခေါင်းတလား

ရာဇာ" နဲ့ "ကန္တားစီးဒေဝီ" စာအုပ်ကို အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။

မအိုစာရဲ့စာအုပ်က ပါးတော့ ဖတ်ရတာ အားမရဘူး။

ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ အကြာကြီးဖတ်ရအောင်

စာအုပ်ကို ထူထူလေးရေးပေးပါနော်။

မအိုစာရဲ့စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပုံတွေအရမ်းကောင်းတယ်။

တစ်ခု ဝေဖန်ပါရစေ။ "ကုတင်နံပါတ် - ၃၁" စာအုပ်ကို

ဖတ်ရတာ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပါပဲ။ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ အမြဲတမ်း

အားပေးနေပါ့မယ်။

မအိုစာရဲ့ ဓါတ်ပုံနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို စာဖတ်ပရိတ်

သတ်တွေ သိလို့ရအောင် ဖော်ပြပေးပါဦးနော်။

မအိုစာ ဒီထက်မကအောင် မြင်ပါစေ

လေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့် ထာဝရပရိတ်သတ်

"လဲ့လဲ့"

ရန်ကုန် - ပြည်လမ်း

သာယာဝတီမြို့။

မာတင်

ဆရာမ "မအိုစာ" နေကောင်းတယ်နော်

သားက ဆရာမရဲ့စာအုပ်ကို "မလှစုန်းယိုး" ကစပြီးဖတ်
ခဲ့ပါတယ်။ ထွက်ပြီးသမျှစာအုပ်ထဲက "ကုတင်နံပါတ် - ၃၁" နဲ့
နတ်ကဝေမယ်" စာအုပ်ကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ထွက်ပြီးသမျှထဲက
သားအဖတ်ချင်ဆုံးစာအုပ်က "ခေါစာပစ်တဲ့ည" ပါ။ သားငှားတဲ့
ဆိုင်က "ခေါစာပစ်တဲ့ည" စာအုပ်မရှိပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီစာ
အုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ထုတ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပုံတွေထဲက "ခေါင်းတလား
ရာဇာ" နဲ့ "ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့" စာအုပ်ရဲ့ပုံတွေကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။

ဆရာမ စာအုပ်ထူထူလေးထွက်ပေးပါ။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်က ဖတ်ရတာ မဝဘူး။

တစ်လမှာ တစ်ညပဲ ဆရာမရဲ့စာအုပ်ဖတ်ပြီး စိတ်လှုပ်
ရှားရတာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိတယ်။

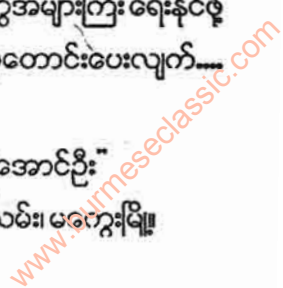
တစ်လ (၂) အုပ် ထွက်ပေးပါလို့ အကြံပြုချင်တယ်။

ဆရာမရဲ့ လိပ်စာကို သိချင်ပါတယ်။ သားလေးစားချစ်
ခင်တဲ့ ဆရာမအတွက် လက်ဆောင်လေး ပို့ပေးချင်လို့ပါ။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပုံတွေကို သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။

ဆရာမ စာအုပ်တွေအများကြီး ရေးနိုင်ဖို့
ညတိုင်း ဆုတောင်းပေးလျက်....

"မောင်အောင်အောင်ဦး"
ကန်သာ (၁) လမ်း၊ မကွေးမြို့။

ကျွန်မက "မအိုစာ" ရဲ့ထွက်သမျှစာအုပ်ကို လစဉ်အား ပေးနေတဲ့ ပရိတ်သတ်ပါ။ ထွက်သမျှစာအုပ်ထဲမှာ "ကနွားစီး ဒေါ်" ကိုအကြိုက်ဆုံးပါ။

ဒါပေမဲ့ "ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့" ဖတ်ပြီးတဲ့အခါအဲဒီစာအုပ် ကိုပိုကြိုက်သွားတယ်။ အထူကြီးရေးပေးတဲ့အတွက် ဖတ်ရတာ အားရတယ်။ မကြာခဏ စာအုပ်ထူထူ ထွက်ပေးပါလို့ တောင်း ဆိုပါရစေ။

ပြီးတော့ ကျွန်မသိချင်တာက "ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့" စာ အုပ်မှာကြော်ငြာပါတဲ့ "ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်" ဆိုတာမင်းမြတ်သူရ စာအုပ်မှာ ဒဿနရေးတဲ့ ဆရာမလားဟင်။

ကျွန်မကချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်" ရဲ့ဒဿနတွေကိုတအား ကြိုက်ခဲ့တာပါ။ "ဆားပုလင်းမင်းနောင်နှင့်ပန်ဦးဆက်ခင်ခင်ကြီး" စာအုပ် ဘယ်တော့ထွက်မလဲဟင်။

"မအိုစာ" သိရင် ပြန်စာနဲ့အတူ ဖော်ပြပေးပါနော်။

"မအိုစာ" ကို အကြံပြုချင်တာက စာအုပ်မှာ ထွက်ပြီး စာအုပ်စာရင်းအပြင် နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်စာရင်းကိုပါဖော် ပြပေးရင် ပိုကောင်းမလားလို့ပါ။ "မအိုစာ" ရဲ့မျက်နှာဖုံးတွေကို အရမ်းသဘောကျတာပဲ။

တစ်လနှစ်အုပ် ထွက်ပေးပါ "မအိုစာ" ။

မအိုစာဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ

ဒေါ်ဝင်းယုမော်

အောင်ပြည့်စုံစာပေ

ဝမ်းတုန်းမြို့။

အိမ်

မာတင်

အပိုင်း (၁)

လူကြီးကို အာခံသူ

ပေကုန်းရွာ

သူကြီး ဦးစံဗျောရဲ့အိမ်မှာ ရွာသားတွေဟာ စုရုံး
ရောက်ရှိနေကြတယ်။

လူစုံတဲ့အခါ သူကြီးဟာ အားလုံးရှေ့မိန့်မိန့်ကြီး
ရပ်ရင်း...

“အဟမ်း..... ရွာသားတွေကို ကျုပ် ခေါ်ရတဲ့
အကြောင်းကတော့ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေမှာ

မအိစာ

ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ကာလသားလူပျို
 တွေရဲ့ သတ္တိသွေးကို ပြသခွင့်ရမယ့် ထိုးကွင်းထိုးပွဲ
 ကျင်းပမှာဖြစ်တယ်။ ဆုအနေနဲ့ကတော့ သုံးဆုသတ်
 မှတ်ထားပါတယ်။ ပထမဆုအနေနဲ့ ငွေစင်စစ်နဲ့ ပြုလုပ်
 ထားတဲ့ ငွေဖလားကို ဆွတ်ခူးရရှိမှာဖြစ်ပြီး ဒုတိယဆု
 က ငွေလင်ဗန်းတစ်ချပ်နဲ့ တတိယဆုကတော့ ငွေ
 ကြတ်လေးတစ်ခုကို ရရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကာ
 လသားလူငယ်တွေ အနေနဲ့ ဆုကြေးကိုပဓာနမထား
 ဘဲ အားလုံးတပျော်တပါး ထိုးကွင်းထိုးပွဲကြီးကို ဝင်
 ရောက် ဆင်နွှဲကြပါလို့ ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲ
 ဝင်မယ့် ကာလသားလူငယ်တွေဟာ ကျုပ်ဆီမှာလာ
 ပြီး စာရင်းပေးသွင်းလို့ ရပါတယ်။ ကျုပ် ပြောချင်တာ
 ကတော့ ဒါပါပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကာလသားလူငယ်တွေ

ဟာ အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွားကြတယ်။

ပေကုန်းရွာရဲ့ ကာလသားကောင်းဖြစ်တဲ့ မာတင်

မာတင်္ဂီ

ဟာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်ရင်း....

“ကျုပ်ကထိုးကွင်းထိုးပွဲကိုစောင့်နေတာကြာပြီ
ဗျ၊ ဒီရွာမှာ ကျုပ်က ကာလသားခေါင်း၊ အားလုံးထက်
ပိုပြီး သတ္တိရှိတယ်၊ ကျုပ် နာမည်ကို စာရင်းသွင်းတယ်
ဗျို့၊ ကျုပ်နာမည်ကို ငွေဦးဆုံးမှတ်လိုက်စမ်းပါ သူကြီး
ရာ...အဟဲ”

လို့ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

လယ်ရှင်သား မိုက်လုံးဟာ မာတင်္ဂီကို မကျေ
မချမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကျုပ်လည်း စာရင်းပေးတယ်ဗျို့၊ ဒီနယ်တစ်
ကြောမှာ မိုက်လုံးဆို ဘယ်ကောင်မှ မော်မကြည့်ရဲဘူး၊
ကျုပ်နာမည်ကို ဘုတ်အုပ်ထဲမှာ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ မှတ်
တမ်းတင်လိုက်စမ်းပါ သူကြီးရာ....”

လို့ထပြောလိုက်ပြန်တယ်။

မိုက်လုံးရဲ့ စကားကြောင့် မာတင်္ဂီရဲ့အပေါင်း
အသင်းတွေက “ဝါး” ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း...

“မိုက်လုံးကိုမော်မကြည့်ရဲအကောင်ငါသိတယ်
ကွ၊ငါသိတယ်”

လို့... တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျန်
တစ်ယောက်က...

“ဘယ်သူတွေတုန်း”

လို့မေးလိုက်တယ်။

“ငနီတို့... ငနက်တို့... ဂုတ်ကြားတို့လေကွာ၊
ခွေးတွေ...ခွေးတွေကွ”

ကာလသားရဲ့ စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး
တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့ပွဲကျသွားတယ်။

လယ်ရှင်သား မိုက်လုံးဟာ မျက်နှာကြီးရဲသွား
ပြီး “ဝုန်း” ခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် မာတင် မင်းတို့ ဘာစကားပြော
တာလဲ၊စော်ကားလှချည့်လား”

မာတင်ဟာ အေးစက်တဲ့အမူအရာနဲ့ မိုက်လုံး
ကိုကြည့်လိုက်ရင်း....

“ဟေ့ကောင် မင်းကိုပြောနေတာ ချက်နီလေ၊
ငါ့နာမည် ဘာလို့တပ်ရတာလဲ၊ မင်းကသာ ငါ့ကို
အသားလွတ်စော်ကားနေတာ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိုက်လုံးဟာ လက်သီးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း...

“ချက်နီရဲ့ဆရာကမင်းပဲ၊ အောက်တန်းစားလယ်
ကူလီကောင်တွေ၊ ထို့... ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ ငါ့အဖေ
ပိုင်တဲ့လယ်တွေ လက်ညှိုးထိုး မလွဲအောင်ရှိတယ်၊
ငါ့လို လယ်ရှင်သားကိုများ ခွေးနဲ့နှိုင်းပြောရတယ်လို့၊
မာတင်ဆိုတာ ဘာလဲသိလား၊ သူတောင်းစားကွ၊ သူ
တောင်းစား၊ သူတောင်းစားလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ချင်တဲ့
ကောင်တွေ၊ မင်းတို့နဲ့ထိုးကွင်းပွဲ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရွာ
စွန်မှာခွက်ဆွဲပြီးအေးအေးဆေးဆေးသွားတောင်းစား
ကြကွာ၊ သွားကြစမ်း”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါမာတင်ဟာ ဒေါသအကြီး
အကျယ်ထွက်သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင် မိုက်လုံး မင်း... မင်း... သိပ်လွန်
နေပြီ...ကဲကွာ”

လို့ ပြောဆိုပြီး မိုက်လုံးရှိရာကို ခုန်အုပ်လိုက်

တယ်။

ကာလသားတစ်စုလည်းထိတ်လန့်သွားပြီးမာတင်

ကိုဝိုင်းဝန်းဆွဲကြတယ်။

သူကြီး စံဇောစဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတဲ့

အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း စားပွဲကို “ဒုန်း” ခနဲ ထုချလိုက်

တယ်။

“ဟေ့ကောင် မာတင်... သူကြီးရှေ့မှာ တောင်

မင်းက ထုံးကြိတ်ရဲတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်

တဲ့သဘောလား”

သူကြီးရဲ့ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံ

ကြောင့်မာတင်ဟာသူ့ကိုဝိုင်းချုပ်ထားတဲ့ရွာသားတွေလက်က

ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း...

“သူကြီး... မတရားမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ကို သူ့တောင်း

မာတင်

၁၉

စားလို့ စော်ကားနေတာ မကြားဘူးလား၊ ကျုပ် မကျေ
နပ်ဘူး၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက သူ
ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး...

“တိတ်စမ်း ငါလိုသူကြီးကိုများ အော်ဟစ်ပြီး
ပြောနေလိုက်တာ၊ အေးမိုက်လုံးကို ရန်တွေ့တာထက်
ငါ့လိုသူကြီးကို အော်ဟစ်ပြောဆိုတဲ့ အပြစ်ကပိုကြီး
တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ထိပ်တုံးစာမိချင်သလား၊
ထိုးကွင်းပွဲအတွက် စာရင်းပေးထားတဲ့ မင်းနာမည်ကို
ပယ်လိုက်ရမလား”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မာတင်ဟာ တောက်တစ်
ချက်ကို ပြင်းစွာခေါက်လိုက်ရင်း...

“တောက်... မိုက်လုံး မင်းနဲ့ငါ ထိုးကွင်းပွဲမှာ
ဘယ်သူပထမရမလဲ ကြည့်ရအောင်၊ မာတင်ဟာ သူ
တောင်းစားလား၊ သူရဲကောင်းလားဆိုတာ မင်းလုပ်စေ
ရမယ်”

လို့ ကြုံးဝါးရင်း သူကြီးခြံထဲကနေ ရှာခနဲ လှည့် ထွက်သွားတယ်။

မာတင် လှည့်ထွက်သွားတဲ့အခါ အပျိုခေါင်း ခွမ်းမေက သူ့အဖော်တွေဘက်လှည့်ပြီး...

“ဒါတော့ သူကြီးမတရားတာပဲ၊ မာတင် သနား ပါတယ်၊ တကယ်ဆို မိုက်လုံးဆိုတဲ့လူကြမ်းက သက် သက်မဲ့ရမ်းလိုက်တဲ့ဟာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဘုတ်ဆုံဆိုတဲ့ အပျိုက နှုတ်ခမ်းကို မွဲလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ... ကျုပ်ကတော့ ထိုးကွင်း ပွဲမှာ မာတင်ဘက်က အားပေးဦးမှာ၊ မာတင်က ရုပ် လည်းဖြောင့်တယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ မိုက် လုံးလို ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့မဟုတ် မျက်နှာရှူး မဟုတ် ဘူးဟ”

လို့ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“ဟဲ့ ညည်း... မာတင်ကို ကြိတ်ပြီးကြံ မနေနဲ့၊

မာတင်

၂

ဟိုကပိုင်ရှင်တွေတော့မယ်အေ့”

အပျိုမ အေးလှရဲ့စကားကြောင့် ဘုတ်ဆုံမဟာ
နှုတ်ခမ်းကြီးစုသွားရင်း...

“အို...အေ... ညည်းကလည်း ပိုင်ရှင်တွေတဲ့ဟာ
ရမှမရသေးတာ၊ လူပျိုကို အပျိုက စိတ်ကူးယဉ်တာ
ဘာဖြစ်လဲအေ့၊ အင်း... ငါလေ... သူ့ကို ဘယ်လောက်
ထိစွဲလန်းမိလည်းဆိုရင် အိပ်မက်ထဲမှာလည်း မာတင်၊
ရေချိုးရင်လည်း မာတင်၊ ယုတ်စွအဆုံး... အီအီးပါရင်
တောင်မာတင်ရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ပြီးပါမှ အဆင်ပြေ
တာအေ့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အပျိုတစ်သိုက်ဟာ ခန္ဓာ
တိုယ်ဝဝကြီးနဲ့ မလိုက်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ပြီးပြောနေတဲ့ ဘုတ်ဆုံမကို
ကြည့်ရင်း တဝါးဝါးပွဲကျသွားကြတယ်။

အပျိုတစ်သိုက်ရဲ့ ပွဲကျနေတဲ့ အသံကြောင့်
သူကြီးစံပျောဟာ မျက်မှောင်ကြီးကြုံရင်း...

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ... မပြန်သေးတဲ့ ဘာလုပ်နေ

ကြတာလဲ၊ နင်တို့ပါ ထိုးကွင်းပွဲအတွက် စာရင်းပေး
မလို့လား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အပျိုခေါင်း ဂျမ်းမေဟာ
မျက်နှာကြီးရှုံ့ခဲ့သွားရင်း...

“အမယ်လေး... စာရင်းတော့ မသွင်းလိုက်ပါနဲ့
သူကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့က အစ်ကိုကာလသားတွေထဲက
ဘယ်သူ ဆုရမလဲလို့ တိုင်ပင်နေတာတော့၊ အဟံ
ကိုယ်တိုင်တော့ သတ္တိမရှိဘူး၊ ပြန်... ပြန်တော့မယ်”

လို့ပြောဆိုပြီး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို လက်
ကုပ်လိုက်တယ်။

အပျိုတစ်သိုက်လည်း ထိုးကွင်းပွဲထဲ စာရင်း
ထည့်ခံရမှာကြောက်ပြီး သူကြီးကို လှည့်တောင်မကြည့်နိုင်ဘူး။

သူကြီးခြံထဲကနေ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်သွား
ကြတော့တယ်။

လူရှင်းသွားတဲ့အခါ သူကြီးကတော်ဟာ ပြောင်း
ဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို အငွေထောင်းထောင်းထထအောင် ဇွာ

မာတင်

၂၃

ရှိုက်လိုက်ရင်း...

“တော်ကလည်း... ခုနက မိုက်လုံး သက်သက်မဲ့
မာတင်ကို ရန်ရှာတာသိရဲနဲ့ ဘာလို့ မာတင်ကိုချည်း
မာန်မဲနေရတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ မိန်းမဖြစ်သူ
ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူကြီးကတော်ရဲ့ နားထင်ကိုလက်နဲ့
လှမ်းထိုးလိုက်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်တယ်။

“ဦးနှောက်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ ထမင်းစားပြီး မင်းခေါင်း
က ပုစွန်ဦးနှောက်ဖြစ်နေပါလား။ မိုက်လုံးရဲ့အဖေ
လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး မိုက်ခဲဆီမှာ ငါတို့ပြောင်းကြွေး၊ နှမ်း
ကြွေးတွေ ရှိနေတယ်လေ၊ နင် အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး
လမ်းဘေးရောက်ချင်လို့လား၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့မိန်းမ...”

“မာတင်နဲ့ ခိုက်လုံး
တာဆက်ဖြစ်မလဲ”

အပိုင်း (၂)

တုတ်ဆုံမလက်ချက်

မိတ်

ချက်နီ

မနက်ခင်းရဲ့.....

နေရောင်အောက်မှာ ကာလသား တစ်စုဟာ
ထိုးကွင်းပွဲကျင်းပဖို့အတွက် မဏ္ဍပ်ကြီးကို ချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့
ပြုလုပ်နေကြတယ်။

ချက်နီက ဝါးစည်းကို မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး ချွေး
သုတ်ရင်းက...

“ငါကတော့ ထိုးကွင်းပွဲဝင်နွဲ့တာ လူလိုချင်လို့

မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဟဲ ငါ့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေကို ငါ
ဘယ်လောက် သတ္တိရှိခဲ့ကြောင်း ပြချင်တာကွ၊ ငါကြား
ဖူးတယ်၊ ထိုးကွင်းထိုးတာ သွေးစက်စက်ထွက်ပြီး သိပ်
နာတယ် ဆိုပဲကွ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟ ကောင်ရ... မင်းပဲ နောင်လာနောက်သား
တွေကို သတ္တိရှိကြောင်း ပြချင်တာဆို၊ အနာခံမှ အသာ
စံရမှာပေါ့ကွ၊ နာတာကတော့ မပြောနဲ့ကိုယ့်လူ၊ ငါ့
ဘကြီး ပြောဖူးတယ်၊ သူ ထိုးကွင်းထိုးတုန်းက နာလွန်း
လို့ ထိုးကွင်းထိုးပေးတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ လက်မောင်းကို
ကုန်းကိုက်လိုက်တာ ဆရာကြီးလည်း ဒေါသထွက်ပြီး
သူ့ကို ဆက်မထိုးပေးတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဘကြီး
ရဲ့ပေါင်က နဂါးရုပ်ထိုးကွင်းဟာ အမြီးမပါဘူး၊ သူလည်း
နာလွန်းလို့ အမြီးပြတ်နေတဲ့ နဂါးရုပ်ကို ဆက်မထိုးတာ
ဒီနေ့ထိပဲ၊ အဟဲ... မင်းတို့မယုံရင် ငါ့ဘကြီးပေါင်ကို
သွားလှန်ကြည့်၊ အမြီးမပါတဲ့ နဂါးကိုတွေ့ရမယ်”

မာတင်

၂၉

ကာလသား စံဖေရဲစကားကြောင့် မာတင် ဝါး
စည်းဖြည်နေရာက လှမ်းပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ကြားဖူးတယ်၊ ထိုး
ကွင်းထိုးတဲ့စုတ်တံက တစ်ခါပေါက်တိုင်း သွေးစိမ်းရှင်
ရှင်ထွက်ပြီး အသည်းခိုက်မတတ် နာသတဲ့၊ သွေး
ကြောင်တတ်ရင် သွားမစမ်းနဲ့ ချက်နီ၊ တော်ကြာ စံဖေရဲ
ဘကြီးလို နဂါးအမြီးပြတ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူတို့အားလုံး ပွဲကျပြီး
“ဝါး” ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။

ဒီအခါမှာ ကာလသားမြသီးက ချက်နီရဲ့ ပုခုံးကို
ပုတ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်ကွ... ချက်နီရ၊ ကြောက်တတ်ရင်
သွားမစမ်းနဲ့၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက်ကြောက်တတ်
သလဲ မင်းတို့သိလား၊ မြောက်ပိုင်းက ဘုတ်ဆုံမကို
ပိုးပန်းနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဟိုက လှည့်တောင်မကြည့်
ဘူး၊ တစ်ခါကလည်း ဘုတ်ဆုံမကို စကားလိုက်ပြော

ရင်း ဒီကောင်လေ ပုတ်သင်ညှိသူပေါ်ပြုတ်ကျတာကို
 လန့်ပြီး ဘုတ်ဆုံမကို လှမ်းဖက်လိုက်တာ ဘာဖြစ်သွား
 တယ် မှတ်သလဲ၊ နောက်ချေးပုံနဲ့ မျက်နှာအပ်မိတာ
 ဘုတ်ဆုံမဆို ဒင်းကိုကြည့်ပြီး အူတက်မတတ် ရယ်
 လိုက်တာ၊ သေးပါထွက်ကျတယ်ဆိုပဲကွ ဟား ဟား...
 ဟား”

လို့ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောတဲ့ စကား
 တွေကြောင့် ချက်နီဟာ မျက်နှာကြီးနီရဲသွားပြီး...

“အေးပါ... ပြောထားကြပါ၊ ငါ့ကို လူဗလံလေး
 ဆိုပြီး မင်းတို့အားလုံး အထင်သေးတယ်ပေါ့၊ ကြည့်
 ထားကြပါ၊ ထိုကွင်းပွဲမှာ ချက်နီ သွေးထွက်လောက်
 ရဲသလဲဆိုတာပြပြီး ငွေဖလားကြီးကို ယူပစ်လိုက်အုံး
 မယ်”

လို့ ကျုံ့လိုနေတဲ့ သူ့လက်မောင်းကို ပြသရင်း
 ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့အနားကို အပျိုခေါင်း တစ်စု
ရောက်ရှိလာကြတယ်။

ဘုတ်ဆုံမဟာ အဝလွန်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့
အိပဲ့အိပဲ့ လျှောက်လာရင်း ချက်နီရဲ့အနားရောက်တော့ ခြေ
ထောက်ကို တက်နင်းမိသွားတယ်။

“အောင်မယ်လေးဗျ...၊ သေပါပြီဗျ...၊ ဘုတ်ဆုံမ
ကယ်ပါ”

ချက်နီရဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကြောင့်
ဘုတ်ဆုံမဟာ ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟင်... နင်က ငါ့ကို ကယ်ပါလို့ပြောတယ်
ဟုတ်လား”

လို့ ခါးထောက်ရန်တွေ့လိုက်တဲ့အခါ ချက်နီဟာ
ဈာန်နာကြီးရှုံ့မဲ့နေရင်းက...

“နင်... နင်... ငါ့ကိုလွှတ်ပါဟ”
လို့ လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“နင်... နင် ငါ့ကို လူကြားထဲ အရှက်ခွဲ နေတာ

လားချက်နီ၊ ငါ့ကိုကယ်ပါလို့လည်းပြောတယ်၊ လွှတ်ပါ
လို့လည်းပြောတယ်၊ လွှတ်ရအောင် ငါက နင့်ကို ဘာ
လုပ်နေလို့လဲ”

ဘုတ်ဆုံမရဲ့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကား
ကြောင့် ချက်နီဟာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့....

“ငါ... ယောင်သွားလို့ပါဟာ၊ အောက်အောက်...
အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်စမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဘုတ်ဆုံမဟာ မျက်နှာ
နီရဲသွားပြီး....

“ဘာ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါက ငုံ့ပြီး
ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ၊ ငါ့ကို လူကြားထဲ အရှက်ခွဲတဲ့
ချက်နီ ကဲဟာ...”

လို့ ပြောဆိုရင်း ချက်နီရဲ့ပါးကို “ဖျန်း” ခနဲ ရိုက်ချ
လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ချက်နီရဲ့အနားကနေ အောင့်ကြီး
အောင့်ကြီး ထွက်သွားတယ်။

ချက်နီဟာ အနင်းခံလိုက်ရတဲ့ ခြေထောက်ကို
ကုန်းကိုင်ရင်း... ပါးတစ်ဖက်ကိုပါ လက်နဲ့ပွတ်ရင်းက...

“ရက်စက်လှချည့်လား ဆင်ခန္ဓာမကြီးရဲ့ အောင်
မယ်လေးဗျာ၊ ကျုပ် ခြေထောက်ကိုလည်း သူ့အားကြီး
နဲ့ တက်နင်းထားတယ်၊ ပါးကိုလည်း မီးပွင့်မတတ်ရိုက်
သွားသေးတယ်၊ ကျုပ်လောက် အဖြစ်ဆိုးတဲ့လူ ဘယ်
သူရှိမလဲဗျာ”

လို့ အော်ဟစ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ မာတင်
က...

“ဒါပဲကွ... ချစ်ဒုက္ခဆိုတာ မင်း ဘုတ်ဆုံမကို
ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင်းကို အချစ်စမ်းသွား
တာကွ၊ ဘာမှစိတ်မဆိုးနဲ့၊ ငါ ဟောကိန်းထုတ်လိုက်
မယ်၊ ထိုးကွင်းပွဲပြီးရင် မင်း ဘုတ်ဆုံမဆီက အဖြေ
ကြိမ်းသေပြီကွ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မာတင်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်

သွားပြီး အံ့သြမင်သက်သွားတယ်။

သူ ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ မြစ်ပယ်ဆိုတဲ့ ကွမ်းတောင်
ကိုင် မိန်းကလေး...။ ခြင်းတောင်းလေးဆွဲပြီး လျှောက်လာနေ
တာ။

မာတင်ဟာ မြစ်ပါယ်ရှိရာ လျှောက်သွားရင်း...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မြစ်ပယ်”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

မာတင်ကိုမြင်တော့ မြစ်ပါယ်ဟာ ခြေလှမ်း တံ့
သွားရင်း...

“ဘယ်သွားရမှာလဲ မကွပ်ဆောက်နေတဲ့ လူ
တွေဆီ လာတာပေါ့၊ အမေလေ... မကွပ်ဆောက်
တဲ့သူတွေ စားဖို့ဆိုပြီး ဂျင်းသုတ်ပို့ခိုင်းလို့...ရော...”

လို့ပြောပြီး ခြင်းတောင်းကို လှမ်းပေးတယ်။

မာတင်ဟာ မြစ်ပါယ်ရဲ့လက်က ခြင်းတောင်းကို
လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ မြစ်ပါယ်ဟာ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်

မာတင်

လိုက်တယ်။

“နေပါဦး မြစ်ပယ်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အဖြေမပေးသေးဘူးလား”

မာတင်က မြစ်ပါယ်ရဲ့ရှေ့က ကာဆီးရင်း ပြော လိုက်တဲ့အခါမြစ်ပါယ်က...

“အို... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေတယ်”

လို့ပြောလာတယ်။

“ကိုယ်မင်းကို ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရမှာလဲ မြစ်ပါယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုသနားပါဦး၊ ဒီကကောင် မြစ်ပါယ် အဖြေပေးမယ့်နေ့ကို စောင့်ရင်း ဆံဖြူသွားကျိုး ဖြစ် တော့မယ်ဗျ”

မာတင်ရဲ့စကားကြောင့် မြစ်ပါယ်ဟာ ရှက်ရွံ့ သွားရင်း...

“မာတင်နော် နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ် ထောင်မှုဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ယိုး ဆိုတာ

နှင့် မကြားဖူးဘူးလား၊ ငါ နင့်ကို လေ့လာချင်သေး
တယ်”

လို့ပြောလာတဲ့အခါမာတင်က..

“ငါတို့ဟာ ကလေးဘဝကတည်းက အတူကြီး
ပြင်းလာခဲ့တဲ့လူတွေပါ မြစ်ပယ်ရယ်၊ ငါက မိဘမဲ့ တစ်
ကောင်ကြွက်... လယ်ကူလီ၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့
ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ကဲ... ဘာများ လေ့လာစရာ
ရှိသေးလို့လဲ၊ နင် ငါ့ကို အမြန်ဆုံးအဖြေပေးတော့ဟာ
မြစ်ပယ်...နော်..”

လို့တပူပူတစာစာပြောလိုက်တယ်။

မာတင်ရဲ့စကားကြောင့် မြစ်ပါယ်ဟာ တွေဝေ
သွားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ထိုးကွင်းပွဲမှာ နင် ပထမဆုကို ရအောင်ယူနိုင်
ရင် နင်လိုချင်တဲ့အဖြေ ငါပေးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မာတင်ဟာ ဆွေ့ဆွေ့နဲ့

သွားပြီး...

“ဟာ...တကယ်လား မြစ်ပါယ်ရယ်... နင်... နင်
 တကယ်ပြောတာနော်၊ စိတ်ချ မာတင်တို့က ငွေလေး
 ကြီးပိုက်ပြီး နင့်ဆီကို ရောက်အောင်လာအုံးမှာ...၊ ငါ...
 ငါပျော်လိုက်တာ မြစ်ပါယ်ရယ်”

လို့ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာတော့ မြစ်ပယ်ဟာ ရှက်သွေးဖြာသွား
 ရင်း မာတင်နားကနေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

မြစ်ပယ်ထွက်သွားတဲ့အခါ မာတင်နားကို ချက်နီ
 တို့လူစုရောက်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင် မင်းမျက်နှာက မှိုရထားသလိုဖြစ်
 နေပါလား၊ မဟုတ်မှလွဲရော မြစ်ပယ်မင်းကို ရန်တွေ့
 သွားပြီထင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် မာတင်ဟာ
 ချက်နီကို နားရင်းအုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းဂျိုးတော်မှပဲ ငါ့မျက်နှာကို သေသေဒွာဒွာ
 ကြည့်စမ်း၊ ထိုးကွင်းပွဲပြီးရင် အိုရချည်သေးရဲ့ မြစ်ပယ်

ငါ့ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ၊ ထိုးကွင်းပွဲမှာ ငွေဖလားဆုရ
ရင် အဖြေပေးမယ်တဲ့ကွ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မြသီးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့

လိုက်ရင်း...

“အဲဒါ မင်းကို ချောက်ချသွားတာ၊ ထိုးကွင်း
ပြိုင်ပွဲဆိုတာက... မင်ခံပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပြီး ဘေး
လူမတွဲရဘဲ ထွက်လာနိုင်မှ ပထမဆုရမှာကွ၊ အဲဒီလို
ထွက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံသတ္တိနဲ့ မရဘူး၊ ဖြစ်ပါ့မလား
မာတင်ရာ”

လို့ပြောလာတယ်။

ဒီအခါမှာ မာတင်က မြသီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငွေဖလားဆုကို ဆွတ်
ခူးမယ့် သူရဲကောင်းက မာတင်ပဲကွ၊ ငါ့မှာ မြစ်ပယ်
ဆိုတဲ့ ရဲဆေးရှိနေပြီ၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ကြ၊ ထိုးကွင်း
ပွဲမှာ မင်ခံပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပြီး ဘေးလူမတွဲရဘဲ
ထွက်ခဲ့မယ့်လူက ငါပဲကွ၊ ဟား ဟား... သူ့ငယ်ချင်းတို့

မေတ္တာဂီ

၃၉

စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်း”

လို့ မျက်နှာကိုချိပြီး ပြောလိုက်တယ်။

မာတင်...

ဒိုင်ပိုမလား.....

အပိုင်း (၃)

ထုံနတော့ကြိုလ်သား

ညရောက်တဲ့အခါ

ကာလသားတစ်စုဟာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်

မှာရှိတဲ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ရင်းချက်နီက...

“ထိုးကွင်းပွဲကြီးက နီးနေပြီ၊ ငါတော့ စုတ်ထိုးခံ

ရမှာတွေ့ပြီး လန့်နေတယ်ကွာ၊ သူကြီးဆီမှာ စာရင်း

သွင်းမိတာမှားပြီထင်တယ်”

လို့ ခေါင်းကုပ်ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကာလသား

www.burmeseclassic.com

မြသီးက...

“မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ သွေးကြောင်
ရင်လည်း ဘာလို့စာရင်းသွင်းသေးလဲ၊ သတ္တိမရှိတဲ့
ကောင်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“အဟဲ... ငါလည်း လူများတွေ စာရင်းပေးတော့
အားကျမခံ ပေးလိုက်မိတာကွ...၊ တွေးကြည့်တော့မှ
စုတ်နဲ့အထိုးခံမှာ ကြောက်နေတယ်၊ စုတ်ထိုးတာ မနာ
ကျင်တဲ့ဆေးလေးဘာလေးရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ချက်နီရဲ့ အပြောကြောင့် ကာလသားခေါင်း
မာတင်ကဝင်ပြီး...

“မင်း ဒီလောက်တောင် သွေးကြောင်ရင်လည်း
ဆရာပျောဆီမှာ တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီးဆေး ရှိတယ်လို့ ငါ
ကြားဖူးတယ်၊ တုတ်၊ ဓားတောင် ပြီးတယ်ဆိုတော့
စုတ်လည်းပြီးနိုင်တယ်ကွ၊ မင်း သွားတောင်းကြည့်
ပါလား”

လို့မြှောက်ပင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ချက်နီဟာ မျက်လုံးတွေအရောင်
တောက်သွားပြီး...

“ဟင်...တကယ်ပြောတာလား၊ ဒါဆို ဆရာဗျော
ကြီးဆီသွားပြီး ငါ ဆေးလေးဘာလေး သွားတောင်း
မယ်၊ မင်းတို့ပါလိုက်ခဲ့ကွာ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါမာတင်က...

“ဟေ့ကောင်... ငါတို့က စုတ်ပြီးဆေး မလိုတဲ့
ဗန္ဓုလသွေးဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းတစ်
ယောက်တည်းသွားတောင်းကွာ”

လို့ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ...၊ မှောင်နေပြီကွာ၊ ငါ တစ်
ယောက်တည်းမသွားရဲဘူး၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလရောင်
အောက်မှာ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် ပြန်မြင်တာတောင် လန့်
ဖျန်ပြီး ထွက်ပြေးတတ်တာကွာ၊ လိုက်ခဲ့ကြပါကွာ၊ မင်း
တို့ကို ကြက်သားကာလသားချက် ကောင်းကောင်း

လေးနဲ့ထန်းရည်တိုက်မယ်ကွာ”

ချက်နီရဲ့စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး မျက်လုံး
တွေအရောင်တောက်သွားကြတယ်။

“မင်း တကယ်ပြောတာလားချက်နီ၊ ဒါဆိုလည်း
လိုက်ခဲ့ပေးမယ်၊ ကဲ ဆရာဗျောကြီးဆီ ချီတက်ကြ
မယ်ဟေ့”

မာတင်ရဲ့ စကားကို ကျန်တဲ့လူတွေက ခေါင်း
ညိတ်ပြီးထောက်ခံလိုက်တယ်။

သူတို့အုပ်စု ဆေးဆရာဗျောကြီး အိမ်ဘက်
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ဆရာဗျောကြီးအိမ် ရောက်တော့ အိမ်ဦးခန်းမှာ
ကွမ်းအစ်ကြီးရှေ့ချရင်းထိုင်နေတဲ့ ဆရာဗျောကြီးကို တွေ့လိုက်
ရတယ်။

သူတို့အားလုံး အိမ်ပေါ်ကို တိတ်တဆိတ် တက်
သွားကြတယ်။

ဆရာဗျောကြီးရဲ့ အနီးရောက်တော့မှ....

“ဆရာကြီး”

လို့ပြိုင်တူခေါ်လိုက်ကြတယ်။

ကျယ်လောင်လွန်းတဲ့ အသံကြီးကြောင့် ဆရာ
ဗျောကြီးဟာ ထခုန်မတတ်ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်၊ ကာလနာ မြွေပွေးကိုက်”

လို့ယောင်ရမ်းပြီး အော်လိုက်တယ်။

“ဟား ဟား ဆရာကြီးကလည်း လူကြည့်တော့
အားကောင်း မောင်းသန်ကြီးနဲ့ လန့်တတ်လိုက်တာ
လွန်ပါရောဗျို့”

သူတို့လူစုဟာ ဆရာဗျောကြီးကို စနောက်ရင်း
အနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ဆရာဗျောကြီးက သူတို့ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“ဟာ... လန့်တာပေါ့ကွ... မင်းတို့က အသံမပေး
ဘာမပေးဘဲ သူခိုးလိုလာတာကိုး၊ လူတွေစုံလှချင်
လား၊ ဘာလဲ ပီယဆေး ထပ်ဖော် ပေးရအုံးမှာလား”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ချက်နီက မျက်နှာရှုံ့မဲ့
သွားရင်း...

“ဆရာကြီး ပီယဆေးက ဘာမှမထူးဘူး၊ ကျုပ်...
ဘုတ်ဆုံမကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေတာ အို
တော့မယ်၊ ခုထိကို အဆင်မပြေဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ဆရာဗျောကြီးက ကွမ်းတစ်ယာကို
ကောက်ဝါးလိုက်ရင်း...

“ဟကောင်ရ ငါ့ဆေးသောက်ရင် အရက်သေ
စာ ရှောင်ရတယ်လေ၊ မင်းရော ထန်းရည်ရှောင်နိုင်
လို့လား၊ မင်းတို့အဖွဲ့ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ချိန်လုံး ထန်း
တောမှာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ဆေးက ဘာသုံးလို့ရတော့
မှာလဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“အခုလာတဲ့ အကြောင်းက ပီယဆေးထက်
ပိုအရေးကြီးတယ်ဗျ၊ အဟဲ... ကျုပ် ထိုးကွင်းခွဲ ဝင်ပြိုင်

မလို့၊ အဲဒါ ဆရာကြီးကကျုပ်ကို စုတ်ထိုးရင် မနာတဲ့
ဆေးလေးပေးစမ်းပါ”

ချက်နီရဲ့စကားကြောင့် ဆရာဗျောကြီးဟာ မျက်
မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီးဆေးပဲရှိတယ်ကွ၊ စုတ်ထိုးရင်
မနာတဲ့ဆေးတော့ မရှိဘူး”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါမာတင်က ဆရာဗျောကြီး
ကို မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဆရာကြီးကလည်း ဆရာစား မချန်ပါနဲ့ဗျာ၊
ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်၊ ဆရာဗျော
ဆီမှာ စုတ်ပြီးတဲ့ယတြာရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါလေး ချက်နီ
ကို လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာကြီးရယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

မာတင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဆရာဗျောကြီးဟာ
မျက်ခုံးကြီးတွေ မြင့်တက်သွားရင်း...

“ဟေ... ငါက စုတ်ပြီးယတြာ လုပ်ပေးတယ်၊

ဟုတ်လား... မင်းတို့ကို ဘယ်သူပြောသတန်း”

လို့တအံ့တဩ မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မာတင်ဟာ ဆရာဇျောကြီးကို ထပ်မံ

မျက်စေ့မှိတ်ပြလိုက်ရင်း...

“လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ချက်နီက ဆရာကြီးကို ဉာဏ်ပူဇော်လည်း ထိုက်ထိုက်တန် တန်ပေးမှာပါ။ အဟဲ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့အဖေ ဦးချက်ကြွေက အတိုးကြီးကြီးနဲ့ ငွေတိုးချေးစားပြီး သိပ် ချမ်းသာနေတာ၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ ဆရာကြီးရာ၊ စုတ်ပြီး ယတြာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

လို့ပြောပြန်တယ်။

ဆရာဇျောကြီးဟာ စိတ်ရှုပ်စွာနဲ့ ခေါင်းကိုတ

မြင်းမြင်းကုတ်လိုက်ရင်း...

“ပြီးရောကွာ... ဒါဆိုလည်း၊ ငါ လုပ်ပေးမယ်၊ အင်း... စုတ်ပြီးယတြာဆိုတော့ အိမ်မြှောင်တွေ စုတ် ထိုးတာနဲ့ တပြိုင်နက်၊ မင်းပါ သူတို့နဲ့ရောပြီး ပါးစပ်

ကနေ ကျွတ်... ကျွတ်...ကျွတ် ဆိုပြီး စုတ်ထိုးရမယ်၊ ဒီ
ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းက သိပ်စွမ်းတာနော်၊ အိမ်
မြှောင်စုတ်ထိုးသလို မင်းပါလိုက်ပြီး စုတ်ထိုးရင်း စုတ်
ထိုးပွဲမှာ မင်းလုံးဝမနာစေရဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ချက်နီဟာ မျက်လုံး

ပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားပြီး

“ဗျာ... ကျုပ်က လူစင်စစ်ကနေ အိမ်မြှောင်ဘဝ
ပြောင်းရဦးမယ်၊ အဲ... အဲဒီလို ယတြာလုပ်ရင် စုတ်
ထိုးတဲ့အခါ တကယ်မနာဘူးနော် ဆရာကြီး...”

လို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။

ထုံနဘောဗြိုလ်သား ချက်နီရဲ့စကားကြောင့် ဆရာ
ဗျာဟာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း...

“သေချာတာပေါ့ကွာ...၊ စုတ်ထိုးပွဲလည်း ပြီး
ရော မင်း... ထမ်းစင်နဲ့...”

လို့ ပြောရင်း စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ချက်နီဟာ
အထိတ်တလန့် အမူအရာနဲ့...

“ဗျာ... ထမ်း... ထမ်းစင်နဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဆရာ
ကြီး...ဟင်”

လို့ထိတ်ထိတ်ဗျာဗျာ မေးလိုက်မိတယ်။

ဆရာဗျောကြီးဟာ ကွမ်းတံတွေးကို ဗျစ်ခနဲ
ထွေးလိုက်ရင်း...

“ဪ... ထမ်းစင်နဲ့ထမ်းပြီး အိမ်ပြန်ရသူတွေ
ထဲမှာ မင်းလုံးဝမပါဘူးလို့ ပြောတာပါ”

လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ချက်နီဟာ စိတ်သက်
သာရာရသွားပြီး...

“ဒါဆိုလည်း ဆရာကြီးပြောတဲ့ စုတ်ပြီးယတြာ
ကို လုပ်မယ်ဗျာ၊ အို... ကြာပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး
လုပ်မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာ
ကြီးပြောတဲ့ယတြာကို ယုံကြည်စွာနဲ့ လုပ်ပါ့မယ်၊ ဆရာ
ကြီးကို ဉာဏ်ပူဇော်ခနဲ့ ကန်တော့ပါတယ်”

လို့ ပြောရင်း ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီး ထုတ်လိုက်

တယ်။

မာတင်

၅၃

ပြီးတော့ ဆရာဗျာကြီးကို ဖင်ဘူးတောင်း
ထောင်မတတ် ကုန်းကန်တော့နေလိုက်တယ်။

မာတင်တို့ လူစုကတော့ ချက်နီရဲ့အနောက်က
နေ ကြိတ်ပြီးရယ်နေကြတော့တယ်။

“ခုတ်ပြီးယတြာကို
ချက်နီ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

အပိုင်း (၄)

အိမ်ခြောက်ရာပုံတော်

ချက်နီဟာ

အိမ်ကိုကမန်းကတန်းပြေးသွားတယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်အမိုးပေါ်မော့ကြည့်ပြီး

အိမ်မြှောင်ရှာပုံတော် စဖွင့်တယ်။

ချက်နီရဲ့အမေဟာ ခေါင်းတမော့မော့ ဖြစ်နေတဲ့

သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့... ချက်နီ၊ မိုးချုပ်မှ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ချက်နီဟာ မိခင်ကိုလက်

ကာပြလိုက်ရင်း...

“နေစမ်းပါအမေရယ်၊ အမေဘာမှမသိပါဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“ဟဲ့... နင့်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးနေ
တယ်နော်၊ ဘာတွေ အရှုံးထလာတာလဲ”

မိခင်ရဲ့အမေးကြောင့် ချက်နီဟာ အိမ်မြှောင်ကို
မျက်တောင်မခတ်တမ်းရှာဖွေနေရာမှ...

“ကျုပ်... အိမ်မြှောင်ရှာနေတာ၊ ဒီနေ့ကျမှ ဒင်း
တို့ကလည်း အမြီးတောင်မမြင်ရဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ချက်နီရဲ့အမေဟာ မျက်
လုံးပြူးသွားရင်း...

“အလိုတော်...အိမ်မြှောင်ရှာနေတာဟုတ်လား၊
နင် ရှူးသွားပြီလားချက်နီ”

မိခင်ရဲ့အမေးကြောင့် ချက်နီဟာ စိတ်ရွတ်ခွာနဲ့
ခေါင်းကုပ်လိုက်ရင်း...

“အမေ မသိပါဘူးဗျာ... ကျုပ် ယတြာ ချေမ
လို့ဗျ”

လို့ထပ်ပြောလိုက်တဲ့အခါမိခင်ဖြစ်သူက

“ဟင်... ယတြာချေမလို့... ဟုတ်လား၊ ကြား
သားမိုးကြီးတော်၊ နင့်လိုအချိန်ပြည့် ထန်းတောထဲက
မထွက်တဲ့လူက ယတြာချေမလို့ ဟုတ်လား... နင်
ယတြာချေတာနဲ့အိမ်မြှောင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့တုံး”

လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာဗျာ... အိမ်မြှောင်မတွေ့ရတဲ့ကြားထဲ အမေ
ကတစ်မှောင့်၊ အမေ... ကျုပ်တို့အိမ်က အိမ်မြှောင်တွေ
ဘယ်ရောက်သွားကုန်ပြီလဲ၊ တစ်ကောင်မှ မတွေ့ဘူး”

ချက်နီရဲ့စကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူဟာ ယောင်

ရမ်းပြီး...

“ငါလည်း မသိဘူး၊ အိမ်ပြောင်းသွားပြီ ထင်
တယ်”

လို့ပြောလိုက်ပြီးမှ...

“တယ် ဒီကောင်လေး... ဘာတွေလျှောက်
မေးနေတာလဲ၊ နင်ဒီလောက် အိမ်မြှောင်လိုချင်ရင်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား၊ ဦးဇောတိကျောင်းမှာ အိမ်
မြှောင်တွေ ပေါ့တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ချက်နီဟာ ဝမ်းသာအား
ရဖြစ်သွားပြီး...

“ဦးဇောတိကျောင်းမှာ အိမ်မြှောင်တွေ ပေါ့တယ်
ဟုတ်လား၊ ဒါဆို... ကျုပ် ဦးဇောတိ ကျောင်းကို
သွားမယ်”

လို့ ပြောရင်း အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းသွားတယ်။

ချက်နီရဲ့မိခင်ဟာ အိမ်မြှောင်ရှာဖွေနေတဲ့ သား
ဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်စွာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ချက်နီဟာ ရွာဦးကျောင်းဖြစ်တဲ့ ဦးဇောတိ
ကျောင်းကို ကမူးရှူးထိုး ပြေးသွားတယ်။

ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ ကျောင်းပေါ်ကို ပြေး
တက် သွားလိုက်တယ်။

မာတင်

၆၁

ကျိန်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးဟာ
ချက်နီကို မြင်တဲ့အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရင်း...

“ဒကာလေးချက်နီ...၊ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဘာ
ဖြစ်လာတာတုံး”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ချက်နီဟာ ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချ ဝတ်ပြု
လိုက်ရင်း...

“တပည့်တော်... အိမ်မြှောင် လာရှာတာပါ
ဘုရား”

လို့ လျှောက်တင်လိုက်တဲ့အခါ ဆရာတော်
ကြီးက...

“ဟေ...အိမ်မြှောင်လာရှာတာ ဟုတ်လား၊ ဒကာ
စကားက အဆန်းပါလား”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ယတြာချေ
ဖို့ပါဘုရား”

ချက်နီဟာ ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်တင်
နေစဉ်မှာပဲ..

“ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ဆိုတဲ့ စုတ်ထိုးသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ချက်နီလည်း အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ ကြားရ
တော့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး...

“ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ဆရာတော်ကြီးဟာ ချက်နီကို တအံ့
တဩကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒကာချက်နီ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

အိမ်မြှောင်ဟာ အဆက်မပြတ် စုတ်ထိုးနေတဲ့
အတွက် ချက်နီဟာ ဆရာတော်ကြီးကို စကားမပြန်နိုင် ရှာဘူး။

အိမ်မြှောင် စုတ်တစ်ချက်သပ်တိုင်း သူ့ကပါ
လိုက်ပြီး တကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်နေတယ်။

မာတင်

၆၃

ဆရာတော်ကြီးဟာ ချက်နီကိုကြည့်ရင်း မျက်
မှောင်ကြီးကျုံ့သွားရင်း...

“ဒကာချက်နီ... ဘုန်းကြီး မေးနေတယ်နော်...
တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာတုံး၊ အချိန်မတော်
ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းလာပြီး နောက်ပြောင်နေတာ
လား”

လို့ မေးလိုက်ပေမယ့် ချက်နီဟာ အိမ်မြှောင်
နောက်က သံယောင်လိုက်ပြီး ““ကျွတ်... ကျွတ် ...ကျွတ်”
ဖြစ်နေရှာတယ်။

ဆရာတော်ကြီးဟာ ချက်နီကိုကြည့်ရင်း သူ့ကို
လာပြီးနောက်ပြောင်နေတယ်လို့ ယူဆလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးကို ဆတ်
ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရင်း...

“ဘုန်းကြီး ကျိန်းချိန်မှာတောင် လာပြီးနောက်
ပြောင်ဝံ့တဲ့ဒကာ၊ ကြိမ်လုံးနဲ့ကို ဆုံးမရအုံးမယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ချက်နီရဲ့တင်ပိုးကို “ဖြန်း”

ခနဲရိုက်လိုက်တယ်။

ချက်နီလည်း ပါးစပ်က တကျွတ်ကျွတ်အော်
ဟစ်ရင်း တင်ပါးကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး ကျောင်းပေါ်က ပြေးဆင်း
တော့တယ်။

လမ်းရောက်တော့ မာတင်တို့လူစုနဲ့ ပက်ပင်း
တိုးမိတယ်။

မာတင်ဟာ မျက်နှာပျက်ပြီး ကမူးရှူးထိုး ပြေး
လာတဲ့ ချက်နီကိုကြည့်ရင်း...

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ နောက်က
ကျားလိုက်လာလို့လား”

လို့မေးလိုက်တယ်။

ချက်နီဟာ အမောဆိုနေတဲ့ လေသံကြီးနဲ့

“မော... မောလိုက်တာကွာ၊ ငါ့ကို ဆရာတော်

ကြီးရိုက်လွှတ်လိုက်လို့ကွ”

လို့... ပြောလိုက်တဲ့အခါ မာတင်တို့ လူစုဟာ

မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“မင်းကို ဆရာတော်ကြီးက ရိုက်လွှတ်လိုက်
တယ် ဟုတ်လား... မဟုတ်မှလွဲရော မင်း ဘုန်းကြီး
ကျောင်းက ဆွမ်းကျန်တွေ သွားခိုးလို့ပဲဖြစ်မယ်”

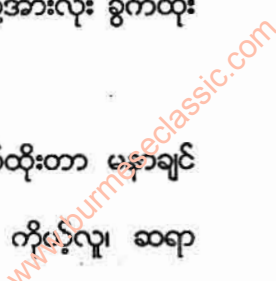
လို့ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာကွာ... ငါကဘာလို့ ဆွမ်းကျန်ခိုးရမှာလဲ၊
ငါ့ရုပ်က ဆွမ်းသူခိုးရုပ်ပေါက်နေလို့လား၊ ယတြာချေဖို့
အိမ်မြှောင်သွားရှာတာကွာ၊ အိမ်မြှောင် စုတ်ထိုးတော့
ငါလည်း နောက်ကလိုက်ပြီး ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...
လို့ အော်တာပေါ့၊ ဒါကို ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကို
နောက်ပြောင်တယ်... ပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ ဆော်လွှတ်လိုက်
တာကွာ၊ ယတြာ စွမ်းမစွမ်းတော့မသိဘူး၊ လောလော
ဆယ်တော့တင်ပါးကို နာနေတာပဲကွာ”

ချက်နီရဲ့စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး ခွက်ထိုး

ခွတ်လန် အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ကြရင်း...

“ဟား... ဟား... ဟား စုတ်ထိုးတာ မနာချင်
တဲ့ကောင်၊ မှာမှအသာစံရမှာ ကိုယ့်လူ၊ ဆရာ

တော်ကြီးကြိမ်လုံးစာမိပြီးရင်တော့ သေချာတယ်၊ မင်း
 စုတ်ထိုးရင် နာမှာမဟုတ်တော့ ဘူး၊ ဟား...ဟား...
 ဟား..."

“စုတ်ထိုးပွဲမှာ
တာတွေဖြစ်ဦးမှာလဲ”

အပိုင်း (၅)

မင်ခပုဆိုး

မနက်ခင်းတစ်ခု...

ပေကုန်းရွာသူရွာသားတွေဟာ ထိုးကွင်းပွဲအတွက်

ပြင်ဆင်ထားတဲ့မဏ္ဍပ်တွင်းမှာ တက်ညီလက်ညီ လုပ်အားပေး

နေကြတယ်။

မာတင်တို့ ကာလသားတစ်စုလည်း မဏ္ဍပ်ထိုး

ခြင်းအလုပ်ကို လက်စသပ်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့ချိန်မှာ

တော့...

“အင်း...မနက်ဖြန်ဆို တို့ကာလသားတွေရင်ခွန်
ရမယ့် ထိုးကွင်းပွဲကိုရောက်ပြီ၊ ပြိုင်ပွဲမှာ တို့အုပ်စုထဲ
ကလူတွေပဲ ဆုရမလား၊ မိုက်လုံးတို့လူစုပဲ အနိုင်ရ
မလားမသိဘူးကွ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ မြသီးရဲ့စကားကြောင့် မာတင်
ဟာ မျက်နှာတင်းမာသွားရင်း...

“မိုက်လုံးအကြောင်း မပြောနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို သူကြီး
အိမ်မှာ သူတောင်းစားလို့ ပြောတဲ့ကိစ္စ ငါ လုံးဝမကျေ
နပ်ဘူး၊ တောက်...”

လို့ လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ကောင်... ဒီကောင် မင်းကို
သက်သက်မဲ့ရန်ရှာပြီး လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲခဲ့တာ
ပဲ၊ ဒီကောင်က နာမည်ကသာ မိုက်လုံးဖြစ်နေတာ၊
သိပ်ကြောက်တတ်တဲ့ကောင်ကွ၊ ဖအေက လယ်ဌေး
အများကြီးပိုင်တဲ့ လယ်သူဌေးဆိုတော့လည်း စိန်နား
ကပ်အရောင်နဲ့ ပါးပြောင်နေတာပေါ့ကွာ၊ ငါတော့ ထိုး

ကွင်းပွဲမှာ ဒီကောင် အနိုင်မရနိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ချက်နီရဲ့ စကားကို ကျန်လူတွေက ဝင်ထောက်

ခံလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်ကွ... ငါတို့လည်း ဒီကောင် အနိုင်ရ
မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က မာတင်ကို
အသားလွတ် မျက်မှန်းကျိုးနေတာကွ၊ ထိုးကွင်းပွဲမှာ
ဒီကောင်ရှုံးရင် ဘာပြဿနာတွေ ရှာအုံးမလဲမသိဘူး၊
ရင်လေးတယ်ကွ...”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတော့... ဒီကောင့်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊
ပြဿနာရှာတော့လည်း ရှင်းလိုက်ရုံပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့...
ငါ... သူကြီးကိုမကျေနပ်ဘူး၊ သူကြီးက မိုက်လုံးရဲ့အဖေ
သူဌေးမိုက်ခဲကို ဘုရားထင်နေတာကွ”

မာတင်ရဲ့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ ချက်နီက မာတင်

တို့အသာလက်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဟို...ဟိုမှာ... မြစ်ပယ်ကွ”

လို့တီးတိုးပြောလိုက်တယ်။

မာတင်ဟာ ချက်နီရဲ့စကားကြောင့် ရွာလမ်းမ
ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဒူးဆစ်ထိ ရှည်လျားလှတဲ့ဆံပင်ကို ဖားလျားချ
ထားရင်း ကနွဲ့ကလျလေး လျှောက်လာတဲ့ မြစပါယ်..

“လှလိုက်တာကွာ...၊ ပေကုန်းရွာမှာ မြစပါယ်
လောက်လှတဲ့မိန်းမ မရှိဘူးဟေ့ကောင်၊ မာတင်...မင်း
သူ့အချစ်ကိုရလို့ကတော့ မင်းလောက် ကံကောင်းတဲ့
လူ မရှိဘူး”

မြသီးက မြစပါယ်ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း
ငေးကြည့်ရင်းပြောလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ နေခဲ့ဦးကွာ၊ ငါ မြစပါယ်ဆီသွားပြီး
စကားပြောလိုက်အုံးမယ်”

မာတင်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောဆိုရင်း
မြစပါယ်ရှိရာကို အပြေးတစ်ပိုင်း သွားတော့တယ်။

“မြစပါယ်..ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မာတင်

၅၃

မာတင်ရဲ့အသံကြောင့် မြစပါယ်ဟာ ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အမေက နှမ်းကြွေးတွေ ကောက်ခိုင်းလို့လေ၊
အဲဒါသွားမလို့”

လို့ ဖြေလိုက်တဲ့အခါ မာတင်က မြစပါယ်ကို
စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မြစပါယ်... မနက်ဖြန်ဆို ထိုးကွင်းပွဲကြီးရောက်
ပြီနော်... နင် ငါ့အတွက် မင်ခံပုဆိုးလေး လက်ဆောင်
ပေးပါလား”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

မြစပါယ်ဟာ မာတင်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်
ရင်း...

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ မပေးနိုင်ပါဘူးတော်”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါမာတင်က...

“ထိုးကွင်းပွဲ ပြိုင်မယ့် ကာလသားတွေကို ဘူတို့
ချစ်သူတွေက မင်ခံပုဆိုး လက်ဆောင်ပေးကြတယ်၊

နောင်က သူ့မရှိဘဲ ခုခွဲကုန်အောင် ဆီခပ်ကိုယ်တိုင်က မင်ခံ
 ပုဆိုးပေးရတာ အစဉ်အလာပဲလေ၊ ငါ့မှန်ကန် မင်းခံပုဆိုး
 ပေးမယ့် မိခင်မှမရှိတာနဲ့ နင်မဲရှိတာ... နင်ပေးရမှာ
 ပေါ့ဟာ”

“ပိုမားလှစေရင်

“ငါက နင့်ကို အဖြေမှမဖေးရသေးဘူးဘူး၊ မှိုင်ခံ
 ငါ့ဥပဒေပုဆိုးပေးနိုင်မိချိုးတော်၊ နင်လိုချင်ရင် ဘုတ်ဆုံမကို
 ပြောပေးမယ်၊ ဘုတ်ဆုံမက နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေ
 တာဟာ”

“လားပဲပေ

“ပြေပယ်ရဲ့၊ စကားကြောင့် မှာတင်ဟာ ကမန်း

ကတန်းလက်ကားပြုလိုက်ရင်း... လေယာဉ်

“အမလေး ဘုတ်ဆုံမတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ခု

“ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက စည်ပိုင်းလို့ပဲဟာ ပြီးတော့ အစား

လည်းကြီးသေး၊ ဘုတ်ဆုံမကိုချက်နီက ကြိုက်နေတာ

ဟာ၊ သူ့မှာက ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား၊ ငါက ပိုင်ရှင်မရှိသေး

ဟာ၊ ဘုတ်ဆုံမက ပိုင်ပုခံမ လေးနက်စွာ

ဟာ၊ ဘုတ်ဆုံမက ပိုင်ပုခံမ လေးနက်စွာ

၁၁ ငိုငုကခင်တို့အပြုလိုက်တဲ့အခါ မြစပယ်က ဝင်ပြီး...

။ ယလလူ နှင့် ယောစရာရင် နောက်မှ ပြောဟော ငါ့အတွက်

တောင်းဖို့ နောက်ကျနေပြီ”

လို့ ပြောလာတယ်။

မာတင်ဟာ မြစပယ်ရဲ့ ရှေ့ကနေ ကာဆီးထား

လိုက်ရင်း...

“နေပါဦးဟာ... ထိုးကွင်းပွဲမှာ ငါ ပထမဆုရရင် နှင့် တကယ်အဖြေပေးမှာနော်၊ ငါ့ကို ဘယ်နေရာမှာ အဖြေပေးမှာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မြစပယ်ဟာ ခေါင်းငုံ့နေ

ရင်းက...

“ဟုတ်တယ်... နှင့် ငွေဖလားဆုရရင် ငါ အဖြေ ပေးမယ်၊ အင်း... ထိုးကွင်းပွဲက ညနေ စောင်းလောက်မှ ပြီးမှာဆိုတော့၊ ည ခြောက်နာရီတိတိမှာ နှင့် ထန်းတော ထိပ်က စောင့်နေပေါ့၊ ငါ သွားတော့မယ်ဟာ”

လို့ ပြောရင်း လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်။

၅၆

မအိစာ

မာတင်ဟာ မြစပယ်ရဲ့ နောက်ကျောကို ငေး

ကြည့်ရင်း ပီတိဖုံးတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

ညနေ (၆) နာရီမှာ
တာဖြစ်မလဲ

အပိုင်း (၆)

ထိုကွင်းပွဲ

ပေကုန်းရွာ

တစ်ရွာလုံး ဒုန်းစည်ပိန်းမောင်း သံတွေ ညံစီနေ
တယ်။

ရွာလယ်မှာရှိတဲ့ ထိုးကွင်း မဏ္ဍပ်ကြီးမှာတော့
လူတွေတရုန်းရုန်းရှိနေတယ်။

မဏ္ဍပ်ကိုတော့ သုံးဘက်ကာ တစ်ဘက်ဖွင့် ပုံစံ
ပြုလုပ်ထားပြီး သဲဖြူခင်းထားတယ်။

ထိုးကွင်းအထိုးခံမယ့် နေရာမှာတော့ ဝါးကွပ်
ပျစ်တစ်ခုထားရှိပြီး ခန်းဆီးစနဲ့ ကာရံထားတယ်။

ဆိုင်းဆရာက မဏ္ဍပ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ
နေရာယူထားပြီး...

ညာဘက် အခြမ်းမှာတော့ ထိုးကွင်းပွဲလာ ဧည့်
ပရိတ်သတ်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းတွေ စီစဉ်ပေးထားတယ်။

ထိုးကွင်းအထိုးခံမယ့် ကာလသားတွေဟာ ရင်
ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသလို...

ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုတစ်စုရဲ့ တွတ်ထိုးသံက
လည်း မဏ္ဍပ်တွင်းမှာ ညံ့ညံ့စီနေတယ်။

လူစုံချိန်မှာတော့ သူကြီးစံဇျော့ရဲ့ ကျယ်လောင်
စူးရှတဲ့ အသံကြီးက ထွက်လာတယ်။

မိန်းမောင်းတီးသံတွေ ရပ်သွားသလို အပျိုတစ်
စုရဲ့ တွတ်ထိုးသံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးစံဇျော့ဟာ အားလုံးရှေ့မှာ မတ်
တပ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“အဟမ်း...ဒီနေ့ဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ နေ့ထူး
နေ့မြတ်ဖြစ်တဲ့ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ဖြစ်သလို၊
ကျုပ်တို့ ပေကုန်းရွာရဲ့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထိုးကွင်းပွဲ
ကျင်းပတဲ့နေ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေးမြန်မာအမျိုးသား
ကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သတ္တိ၊ ယောက်ျားပီသကြောင်းကို
ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ထိုးခြင်းနဲ့ ပြသခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ်
တို့ ပေကုန်းရွာမှာဖြင့် ကျုပ်အဘိုး သူကြီးဦးဇော
လက်ထက်ကတည်းက နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလ
ပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ထိုးကွင်းပြိုင်ပွဲကို မပျက်မကွက်
ပြုလုပ်ကျင်းပခဲ့တာ။ ကျုပ် သူကြီးဦးစံဇောလက်ထက်
ထိ တိုင်အောင်ပါပဲ။ အခုဆိုရင်ဖြင့်... မဏ္ဍပ်တွင်းမှာ
ထိုးကွင်းပွဲကိုဆင်နွှဲမယ့် ယောက်ျားဘသား ကာလ
သား လူငယ်တွေလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါ
ကြောင့် မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ ထိုးကွင်းပွဲကို စတင်
မှာဖြစ်ပါတယ်။ မင်ခံပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပြီး အတွဲ
မပါတစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့နိုင်သူက ယေမအဆင့်

၆၅

အနေနဲ့ ပထမဆုံးရရှိပြီး၊ ငွေဖလားကို ဆွတ်ခူးရရှိမှာ
 နှစ်ပတ်လည်၊ အခန်းတွင်းကနေ ဆွဲယူပြီးအကူအညီနဲ့
 ပြီးသွားပုံ၊ ပိုဝင်ပိုက်ပိုက်နဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပင် ဝင်ပိုက်
 နန်းကို ရရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ အထမ်းနဲ့ထွက်လာရသူက
 ဝတ်ယူအဆင့်အနေနဲ့ ဝေဖွဲ့ကြိုက်ကို ရရှိမှာဖြစ်ပါ
 တယ်။ ထိုကွင်းထိုးနေရင်း အခန်းတွင်းက ပြေးထွက်
 လာသူတွေကတော့ ငါးဝင်ပိုက်မရှိပါဘူး။ အခုချိန်ကစပြီး
 ထိုးကွင်းပွဲကို စတင်ကျင်းပမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဆုံး
 ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့်သူကတော့ ရွာမြောက်မိုးဇော်က ကာလ
 သားမောင်မိုးနီဖြစ်ပါတယ်။
 သူကြီးရဲ့ ကြော်ငြာချက်အဆုံးမှာတော့ လက်ခုတ်
 ဆိုင်းဆရာရဲ့ ဝန်းမောင်းသံကလည်း
 အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာတယ်။

ပထမဆုံး ယှဉ်ပြိုင်သူဖြစ်တဲ့ ပိုးနီဟာ မင်နံ
 ပုဆိုးကိုလက်မှာကိုင်ရင်း ရင်ကြီးကော့ပြီး စုတ်ထိုးမယ့် အခန်း
 တွင်းကိုဝင်သွားတယ်။

မမေ့မိမိ

၉၉

နီးနီးပို လေးငါ့မိန်းမောင်းဆရာမာဓိပွဲဦးထွက်မို့ အင်တိုက်
 အားတိုက် တီးခတ်ရိုက်တယ်။ နေ့ "လေ" ဝိဇ္ဇာခင်ဂျာနယ်
 နှိုင်းရိုင်း ဂိုးဝိဇ္ဇာမိန်းမောင်းသံကြောင့် အေးမင်ဆရာဟာ သွေး
 ဆူလာပြီး စုတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးတော့တယ်။
 ဝိဇ္ဇာမင်ဂိုးဝိဇ္ဇာ ကာလသားပိုးနီဟာ ဆေးမင်ဆရာရှေ့မှာ မိမ္မေး
 တိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်း အနေအထားနဲ့ မှောက်ချက်တစ်မျိုး ပတ်
 စုတ်တစ်မျိုး စုတ်ထိုးခံနေရတယ်။ ပြင်ပ နေ့

တစ်စုတ်တစ်စုတ် ပိုပြင်းလာတဲ့ စုတ်ချက်

ကြောင့်ပိုးနီဟာ တဖြည်းဖြည်း မျက်စိမျက်နှာ မျက်လာတယ်။
 လေ ငှက်ခေတ္တနဲ့ ဆေးမင်ဆရာလည်း မိန်းမောင်းသံကြောင့် ဈာန်
 စင်ပြီး စုတ်ချက်တွေ မြင်းလာတယ်။ ဂိုးဝိဇ္ဇာနဲ့ ဝိဇ္ဇာ ငှက်
 ဝိဇ္ဇာ ပိုးနီဟာ စုတ်တစ်ချက်ထိုးတိုင်း သွေးစက်စက်
 ဆွတ်တဲ့ ဝေဒနာကို အကြိတ်တင်းခံနေရတယ်။
 ဝိဇ္ဇာ ဝိဇ္ဇာ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တဲ့ အဆုံးမှာတော့ ပိုးနီဟာ
 ဆိုးကို စွန်တောင် ဆွဲရင်း ထိုးကွင်းခန်းကနေ ပြေးထွက်ခဲ့တော့
 တယ်။

www.burmeseclassic.com

ထိုးကွင်းပွဲလာ ပရိတ်သတ်ကြီးဟာ ပိုးနီရဲ့
အဖြစ်အပျက်ကြောင့် "ဟာ" ခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။

မိန်းမောင်းဆရာကလည်း မိန်းမောင်းကို အရှိန်
သတ်လိုက်တယ်။

သူကြီးစံပျောဟာ ပိုးနီကိုကြည့်ရင်း စိတ်မသက်
သာစွာနဲ့ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း...

"အခု ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အလှည့်ကျသူကတော့ အရှေ့
ပိုင်းသားမောင်သာထူးဖြစ်ပါတယ်"

လို့ကြေငြာလိုက်တယ်။

မိန်းမောင်းသံ စတင်တီးခတ်ချိန်မှာတော့ သာ
ထူးဟာ ထိုးကွင်းခန်းထဲကို ချီတုံချတုံနဲ့ ဝင်သွားတယ်။

သူ့မျက်နှာမှာတော့ သွေးမရှိအောင် ဖြူဆုတ်
နေတယ်။

ထိုးကွင်းခန်းထဲရောက်တော့ ဆေးမင်ဆရာထံ
သာထူးကို ပက်လက်အနေအထားနဲ့ စုတ်ထိုးဖို့ စတင်လိုက်

တယ်။

ဆိုင်းဆရာရဲ့ ဗိန်းမောင်းသံကလည်း ဆေးမင် ဆရာရဲ့စိတ်ကို သွေးကြွစေတယ်။

ဆေးမင်ဆရာဟာ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ ခါးက နေ ခူးဆစ်အထိ အရေပြားပေါ်မှာ ဆေးမင်ကို စုတ်ထိုးဖို့ စီရင် လိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါ... စတင်ပုံဖော်ဖို့အတွက် ချွန်ထက် နေတဲ့ ကြေးဝါးဆေးမင်တံနဲ့ စုတ်ထိုးဖို့ ရွယ်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ဖိုးသာထူးဟာ ချွန်ထက်စူးရှနေတဲ့ ဆေးမင်တံကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်... ကျုပ်ကို ဒီအချွန်ကြီးနဲ့ ထိုးမှာလား

ဆရာ၊ ဟို... ဟို... ထိပ်တုံးတဲ့ မင်တံ မရှိဘူးလားဟင်”

လို့ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်တဲ့အခါ ဆေးမင် ဆရာဟာ ခေါင်းခါပြရင်း စုတ်ချက်စဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

သာထူးဟာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ရင်း “ဂုန်း” ခနဲ့ ထထိုင်လိုက်ပြီး...

“အမလေးဗျ... အမေရေ ကယ်ပါအုံး၊ ဒီလောက်

ချွန်ထက်နေတဲ့ဟာကြီးနဲ့ ထိုးမလိုတဲ့ပျံ၊ ကယ်ကြပါအုံး”

လို့ အော်ဟစ်ပြီး ထိုးကွင်းခန်းကနေ ကမူးရှူးထိုး

ပြေးထွက်သွားပြန်တယ်။

မာတင်တို့လူစုဟာ သာထူးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို

ကြည့်ရင်း...

“လူကြည့်တော့ ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ ခန္ဓာ

ကိုယ်ကြီးတွေနဲ့၊ သတ္တိကလည်း နည်းလိုက်တာ၊ နေ

ရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ ငါ့ အလှည့်ကလည်း

မရောက်နိုင်သေးဘူး”

လို့ မာတင်က ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ ချက်နီက...

“မာ...မာတင်... ငါ...ငါ စာရင်းပေးမိတာ မှားပြီ

ထင်တယ်၊ ထိုးကွင်းခန်းထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့

ကောင်တွေ ကြည့်ရတာ တော်တော်နာမယ့် ပုံပဲကွ၊

သူတို့လို ဗလကြီးတွေတောင်မခံနိုင်ရင် ငါ့လို လူဗလံ

လေးက အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ ငါ...ငါ...သူကြီး

ကို ပြောပြီး ပြန်ရင်ကောင်းမယ်”

လို့ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မာတင်က ချက်နီကို "အုန်း" ခနဲ
နရင်းတီးလိုက်ရင်း...

“ငါ့သူငယ်ချင်းလုပ်ပြီး ဒီလောက်ပဲ သွေးကြောင်

ရသလားကွ၊ စာရင်းဖျက်လို့ မရတော့ဘူး၊ မယုံရင်မင်း
သူကြီးကို သွားပြောကြည့်ပါလား၊ ဟိုက စိတ်ဆိုးပြီး
မင်းတစ်ခါတည်း ထိပ်တုံးစာကျွေးလိမ့်မယ်”

လို့ပြောစဉ်မှာပဲ...

“အဟမ်း... အဟမ်း... ခုတစ်ခါ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့

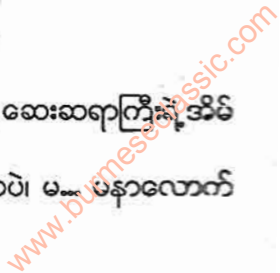
အလှည့်ကျသူကတော့ ရွာတောင်ပိုင်းက မောင်ချက်နီ
ပဲဖြစ်ပါတယ်”

လို့သူကြီးက ကြေငြာလိုက်တယ်။

ချက်နီဟာ သူ့အလှည့် ရောက်ပြီဆိုတာ သိ
လိုက်ရတဲ့အခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်ရင်း...

“ဟေ့... ဟေ့ကောင်တွေ ဆေးဆရာကြီးနဲ့အိမ်

မြှောင်ယတြာကို ငါချေထားတာပဲ၊ မ... မနာလောက်

ပါဘူးကွ...နော်...”

လို့ အပေါင်းအသင်းတွေကို တီးတိုးပြောလိုက်

တယ်။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်...၊ မင်း... စုတ်ထိုးရင်

မနာအောင် ယတြာလုပ်ထားတာပဲ၊ မနာဘူး... သွား

စမ်းပါကွာ မြန်မြန်”

အပေါင်းအသင်းတွေကချက်နီကိုအားပေးအား

မြှောက်ပြုရင်းထိုးကွင်းခန်းထဲကို တွန်းလွှတ် လိုက်ကြတယ်။

ချက်နီဟာ သတ်ကုန်းရောက်နေတဲ့ နွားတစ်

ကောင်လိုမျက်နှာရှုံ့ခွဲရင်းအခန်းထဲဝင်သွားရတယ်။

“ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုတစ်စုဟာ ချက်နီရဲ့ပုံစံ

ကိုကြည့်ရင်း...

“လူပလံ ငါးဖောင်ရိုးလေးတော့ ဝင်သွားပြီဟေ့၊

အခန်းထဲကလေးဘက်ထောက်ပြီးပဲထွက်လာမလား၊

ထမ်းစင်နဲ့ပဲ ထွက်လာမလား၊ ဒါမှမဟုတ် စုတ်တံမြင်

တာနဲ့ ကြောက်လို့လန့်ပြီး သေးပဲထွက်လာမလား မသိ

ဘူးဟေ့ ဟား...ဟား...ဟား...

ဆိုပြီး လှောင်ပြောင် ထင်ကြေးပေးကြတယ်။

ထိုးကွင်းခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ ချက်နီခမျာ

မျက်လုံးကြီးစုံမှိတ်ရင်း...

“ဘုရားသိကြားမလို့ မနာပါစေနဲ့ဗျာ၊ မနာဘူး...။

လုံးဝမနာဘူး...။ ငါယတြာချေထားတာပဲ၊ မနာဘူးကွ”

လို့စိတ်တွင်းက ကြိတ်ပြီး ရေရွတ်နေရှာတယ်။

မိန်းမောင်းသံ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြောင့် ဆေးမင်

ဆရာဟာ ဈာန်ဝင်ရင်း စုတ်ထိုးဖို့ရွယ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ချက်နီရဲခါးကို စုတ်တံနဲ့ စတင်ထိုး

လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ချက်နီဟာ “အား” ခနဲ အော်ဟစ်

သံနဲ့အတူ ငြိမ်ကျသွားရှာတယ်။

ဆေးမင်ဆရာဟာ ချက်နီကိုကြည့်ပြီး အကြီး

အကျယ် ထိတ်လန့်သွားတယ်။

“လာကြပါဦးဗျ... စုတ်ထိုးဖို့ပဲ ပြင်ရသေးတယ်။

www.burmeseclassic.com

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ငိုနေကျသွားတယ်၊ သေပြီလား မသိ
ဘူး”

လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးနဲ့ရွာ
သားတွေဟာ မျက်လုံးပြူးသွားကြရင်း ချက်နီကို အပြေးလာ
ကြည့်ကြတယ်။

ပြီးတော့... ရွာသားတွေဟာ ချက်နီကို ပွေ့ခိုပြီး
ဆေးဆရာအိမ်ကို ထမ်းပိုးသွားကြတယ်။

“ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျသူကတော့ ရွာရဲ့ ကာလ
သားခေါင်းဖြစ်တဲ့ မာတင်ဖြစ်ပါတယ်”

သူ့ကြီးရဲ့ ကြေငြာချက်အဆုံးမှာ မာတင်ဟာ
မြစပယ်ရှိရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

မြစပယ်ကလည်း သူ့ကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့
အပြုံးတစ်ပွင့် ချွေပေးလိုက်တယ်။

မာတင်ဟာ စစ်မြေပြင်ထွက်ရမယ့် သူရဲကောင်း
တစ်ယောက်လို လက်သီးဆုပ်... ရင်ကိုချီရင်း ထိုးကွင်းခန်းထဲ
ဝင်လိုက်တယ်။

မာတင်

မာတင် ထိုးကွင်းခန်းထဲ ဝင်စဉ်မှာပဲ အပျိုခေါင်း

ဂျမ်းမေက...

“ဟဲ့... ညည်းတို့ မာတင်ချစ်သူ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ သိချင်လား”

လို့ အပေါင်းအသင်းတွေကို လှမ်းမေးလိုက်

တယ်။

“သိချင်တာပေါ့အဲ့...ညည်းက...သိလို့လား”

အဖော်တွေရဲ့ အမေးကြောင့် ဂျမ်းမေဟာ မျက်

နှာကိုချိရင်း...

“အဟဲ့... ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့်

နည်းရှိတယ်၊ ကျုပ်လုပ်ပြမယ်၊ ညည်းတို့ အသာစောင့်

ကြည့်နေကြ”

လို့ ပြောပြီး မယောင်မလည်နဲ့ လူအုပ်ထဲ ကနေ

ထသွားတယ်။

ဂျမ်းမေဟာ ဆိုင်းဆရာအနားကို အသာခွင့်

တပ်သွားပြီး...

“ဆိုင်းဆရာကြီး..... ဆိုင်းကို ဒီထက်ပိုကြမ်း
အောင် တီးပေးပါရှင့်”

လို့ ပြောဆိုရင်း ဆုငွေထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ဆိုင်းဆရာကြီးဟာ ဆုကြေး မျက်နှာကြောင့်
ဆိုင်းကို အပြင်းနှင်တော့တယ်။

ခပ်ပြင်းပြင်း ဗိန်းမောင်းသံကြောင့် မြစပယ်ဟာ
မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“အို... ဆိုင်းဆရာကလည်း အသေတီးနေတော့
တာပဲ၊ မာတင်တစ်ယောက် ဗိန်းမောင်းသံကြောင့်
သွေးဆူနေတဲ့ ဆေးမင်ဆရာလက်မှာ မရှုမလှ ခံနေရ
မှာပဲ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး”

လို့ တွေးရင်း ဆိုင်းဆရာကြီးဆီ အသာထသွား
ပြန်တယ်။

ဂျမ်းမေတို့ အပျိုတစ်စုဟာ ဆိုင်းဆရာရှိရာကို
မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မြစပယ်ဟာ ဆိုင်းဆရာကြီးဆီ

မာတင်

၉၃

အနောက်ကနေပြီး...

“ဆိုင်း...ဆိုင်းဆရာကြီး ဖြည်းဖြည်းတီး ပေးပါ
ရှင်၊ ထိုးကွင်းအထိုးခံနေတာ ကျွန်မချစ်သူရှင်၊ အရမ်း
မတီးပါနဲ့ သူ သိပ်နာနေမှာပေါ့”

လို့ ပြောရင်း ဆုငွေချီးမြှင့်လိုက်ပြန်တယ်။

ဆိုင်းဆရာကြီးဟာ ဆုကြေး မျက်နှာကြောင့်
ဆိုင်းကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပြန်တယ်။

ဒါကို မြင်တွေ့သွားတဲ့ ဂျမ်းမေတို့အပျိုတစ်စုဟာ
တအံ့တခြင်ဖြစ်သွားရင်း...

“တွေ့တယ်မှတ်လား၊ ဘုတ်ဆုံမ... ညည်းတော့
ငိုချင်းတပေတော့၊ မာတင်ရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ မြစပယ် ဖြစ်
နေပါလား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဂျမ်းမေရဲ့စကားကြောင့်
ဘုတ်ဆုံမဟာ မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်သွားရတော့တယ်။

ဒီအခါမှာ အပျိုမအေးရီက ဘုတ်ဆုံမကို ကြည့်

ရင်း...

www.burmeseclassic.com

“အားမလျော့ပါနဲ့ဟာ မာတင်ကို မရတော့
 လည်း အဟဲ... ညည်းကို အသေကြိုက်တဲ့ ချက်နီ
 ရှိသေးတာပဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် ဖိုး
 လမင်းကြီးဘေးချထားတဲ့ ဘဲဥလိုဖြစ်နေအုံးမှာ သေ
 ချာတယ်”

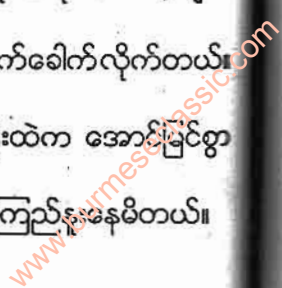
လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အပျိုတစ်စုဟာ “ဝါး” ခနဲ
 ပွဲကျသွားကြတယ်။

အတန်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ မာတင်ဟာ ထိုး
 ကွင်းခန်းထဲကနေ မင်ခံပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ဆင်ပြီး အောင်
 မြင်မှုခြေလှမ်းတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ထွက်လာတော့တယ်။

ရွာသူရွာသားတွေဟာ မာတင်ကို လက်ခုပ်
 လက်ဝါးတီးရင်း တခနဲနက်အားပေးကြတယ်။

ဒါကို မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိုက်လုံးကတော့ မျက်
 နှာကြီးမည်းတက်လာရင်း မကျေမနပ်တက်ခေါက်လိုက်တယ်။

မြစပယ်ဟာ ထိုးကွင်းခန်းထဲက အောင်မြင်စွာ
 ထွက်လာတဲ့ မာတင်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာကြည့်နူးနေမိတယ်။

“တစ်ခါအလှည့်ကျသူကတော့ သူဌေးဦးမိုက်
ခဲရဲ့သား... ကာလသား မိုက်လုံးဖြစ်ပါတယ်”

သူကြီးရဲ့ ကြေငြာချက်အဆုံးမှာတော့ မိုက်လုံး
ဟာ ထိုးကွင်းခန်းထဲကို ခြေလှမ်းကျကြီးနဲ့ ဝင်သွားတော့တယ်။

ဆိုင်းဆရာကလည်း ဆိုင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း တီး
ခတ်လိုက်တယ်။

ဘုတ်ဆုံမဟာ မိုက်လုံး အခန်းထဲဝင်သွားပုံကို

ကြည့်ရင်း...

“ကာလနာ မိုက်လုံး... မာတင်ကို ကြည့်ပြီး
ဒေါသတကြီးဝင်သွားတာ ညည်းတို့တွေလား၊ ပုံစံကို
က ထောင့်မကျိုးဘူး၊ မာတင်ကို သူတောင်းစားလို့
ပြောတဲ့ကောင်၊ စုတ်ထိုးရင်း တစ်ခါတည်း အသက်
ထွက်ပါစေတော်”

လို့ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ ဂျမ်းမေက
ဘုတ်ဆုံမရဲ့ကျောကို အသာဖိပေးရင်း...

“စိတ်ကိုလျှော့... ဘုတ်ဆုံမ၊ ဟိုကိုင်ရှင်ရှိနေပြီ

အော့၊ တရားနဲ့ဖြေပါအေ၊ မဖြေနိုင်လည်း မပူပါနဲ့၊ ညည်း
ကိုကျပ်... ငှက်ပျောတုံး လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ငှက်
ပျောတုံးဖက်ရင်း အရိုးထုတ် လိုက်ပေါ့အေ”

လို့နောက်ပြောင်လိုက်ပြန်တယ်။

အပျိုတစ်သိုက်လည်း တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့
ပွဲကျသွားပြန်တယ်။

စုတ်ထိုးမှု ပြီးစီးချိန်မှာတော့ မိုက်လုံးဟာ ထိုး
ကွင်းခန်းထဲကနေ ဆေးမင်ဆရာကိုတွဲရင်း ထွက်လာတယ်။

မိုက်လုံးရဲ့ မျက်နှာကြီးကတော့ နီမြန်းပြီး ခေါင်း
ငိုက်စိုက်နဲ့...

ရွာသူရွာသားတွေကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါး
တီးရင်း ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုကြတယ်။

ထိုးကွင်းပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးချိန်မှာတော့ မာတင်ဟာ
ပထမဆုအနေနဲ့ ငွေဖလားကို ဆွတ်ရူးရရှိခဲ့ပြီး မိုက်လုံးက
ဒုတိယဆုဖြစ်တဲ့ ငွေလင်ပန်းကို ရရှိခဲ့တယ်။ တတိယဆုဖြစ်တဲ့
ငွေကြတ်ကိုတော့ တောင်ပိုင်းသား မြမောင်က ရရှိခဲ့တယ်။

ချိန်းဆိုတာတုည...?

အပိုင်း (၇)

အလောင်းပျောက်ဆုံးမှု

ထိုးကွင်းပွဲမှာ

ငွေလေးဆုကိုရရှိခဲ့တဲ့ မာတင်ဟာ မြဝပယ်နဲ့
ချိန်းဆိုထားတဲ့ ထန်းတောထိပ်ကို ကြည်နူးမှုအပြည့်နဲ့ ထွက်
လာခဲ့တယ်။

ထန်းတောထိပ် ရောက်တဲ့အခါ တစ်ယောက်
တည်းအတွေးနယ်ချဲ့ရင်းမြဝပယ်ကိုစောင့်နေမိတယ်။

အချိန်ကတဖြည်းဖြည်းမှောင်လာတယ်။

မြစပယ်ရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရသေး

ဘူး။

မာတင်ဟာ ထန်းတောစပ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး

ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ဖြတ်နင်း

လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မာတင်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ နောက်ကို ဆတ်

ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

မျက်နှာမှာ အဝတ်စည်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်

ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟင်...မင်း...မင်း...ဘယ်သူလဲ”

မာတင်ရဲ့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ အဝတ်စည်းထား

တဲ့လူဟာ ခါးကြားက ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်

တယ်။

ပြီးတော့ မာတင်ရဲ့ ရင်ဝကို အားကုန်ထိုးပိုက်

လိုက်တယ်။

မာတင်

မာတင်ဟာ အမှတ်မထင် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အော်
ဟစ်ချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး။

မြေပေါ်ပုံလဲကျသွားရှာတယ်။

အဝတ်စည်းထားတဲ့လူဟာ ထန်းတောထဲ ပြေး
ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ထန်းတောထဲက ပြန်လာတဲ့ ထန်း
ရည်သမားတစ်ယောက်ဟာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထန်း
တောစပ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

မြေပေါ်လဲကျနေတဲ့ မာတင်ကို တွေ့တဲ့အခါ
ထန်းရည်သမားဟာ မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်ရင်း

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ရေချိန်ကိုက်ပြီး မှောက်နေ
ပြီထင်တယ်၊ ဟေ့ကောင်... ထစမ်း... ထစမ်းကွာ...”

လို့ ရေရွတ်ပြီး မာတင်ကို ဆွဲထူလိုက် တယ်။

“ဟာ... မာတင်ပါလား၊ ထိုးကွင်းပွဲမှာ ငွေဖလား
ကြီးရလို့ အပျော်လွန်ပြီး မူးအောင်သောက်လာပြီ
ထင်တယ်၊ ဟေ့ကောင်... ထကွာ မင်းကို ငါပြန်ပို့ပေး

ပါမယ်ကွ၊ ထန်းတောထဲမှာအိပ်တာ မကောင်းပါဘူး
ကွာ”

ထန်းရည်သမားဟာ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ပြောချင်ရာ
ဖွတ်ပြောရင်း မာတင်ကို ပွေ့ထူပေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ထန်းရည်သမားဟာ မြေပေါ်မှာ အိုင်
ထွန်းနေတဲ့ သွေးကွက်ကြီးကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟာ... သွေး... သွေးတွေပါလား၊ မာတင်...
မာတင်”

လို့ အော်ဟစ်လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။

ထန်းရည်သမားဟာ တောင့်တင်းနေတဲ့ မာတင်
ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း...

“ဟာ သေပြီထင်တယ်... မ... မဖြစ်ဘူး၊ သူကြီး
ကို အမြန်သွားပြီး အကြောင်းကြားရမယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ရွာထဲကို ကမူးရှူးတုန်းနဲ့
ပြေးဝင်သွားတော့တယ်။

“သူကြီး... သူကြီး... လုပ်ပါဦးဦး... ထန်းတောထဲ

မှာမာတင်သေနေပြီ”

ထန်းရည်သမား အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာတာ ကို

သူကြီးနဲ့ရွာသားတွေဟာ မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာ

လဲ...”

လို့အထိတ်တလန့်ဝိုင်းမေးကြတယ်။

“ထန်း...ထန်းတောစပ်မှာ မာတင် သေ နေပြီ”

ထန်းရည်သမားရဲ့ အပြောကြောင့် သူတို့အား

လုံးမျက်လုံးပြူးသွားမိပြီး...

“သေချာရဲ့လားကွာ... မင်း... မူးရှူးပြီး လျှောက်

ပြောနေတာလား”

လို့ဝိုင်းဝန်းမေးကြတဲ့အခါထန်းရည်သမားက...

“တကယ်ပါသူကြီးရယ်၊ ကျုပ် မူးပြီးပြောတာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ.. ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာအောင် ငါတို့

ထန်းတောကို သွားကြည့်ကြမယ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့
မင်းထိပ်တုံးစာမိပြီမှတ်”

သူကြီးဟာ ပြောဆိုရင်း ရွာသားတွေနဲ့အတူ
ထန်းတောဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ထန်းတောစပ်ကို ရောက်တော့ ထန်းရည်သမား
ဟာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ဟာ... မာတင် မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

သူကြီးဟာ ထန်းရည်သမားကို မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘယ်မလဲကွ မာတင်၊ မင်းပြောတော့ ဓားဒဏ်
ရာကြီးနဲ့ သေနေတာဆို၊ အခု ဘယ်ရောက် သွားလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ထန်းရည်သမားဟာ မျက်
နှာပျက်သွားရင်း...

“ကျုပ် မညာပါဘူး သူကြီးရယ်၊ ဒီနေရာမှာ

မာတင်

၁၀၅

တကယ်ကိုတွေ့ခဲ့တာပါ။ မာ...မာတင်ရဲ့အလောင်းကြီး
ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ သိပ် ထူးဆန်းနေပြီ”

လို့ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးက ရွာသားတွေဘက်လှည့်

ရင်း...

“မင်းတို့ ရွာထဲသွားပြီး မာတင်ကို လိုက်ရှာကြ
စမ်း။ မာတင်ကို တွေ့လို့ကတော့ ငမူး မင်း သေပြီ
သာမှတ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးရဲ့ ခိုင်းစေမှုကြောင့် ရွာသားတစ်ချို့ဟာ
ရွာဘက်ထွက်သွားကြတယ်။

ထန်းရည်သမားကတော့...မာတင်ရဲ့အလောင်း
ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားပုံကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ
တယ်။

သူကြီးလည်း သူ့ကို မယုံကြည်တဲ့မျက်လုံးတွေ
နဲ့အကဲခတ်နေပြန်တယ်။

ထန်းရည်သမားဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နဲ့...

“ကျုပ်တော့ မတွေးတတ်တော့ဘူး သူကြီးရယ်၊
မာတင်ဟာ ရင်ဝမှာ ဓားတန်းလန်းကြီးနဲ့ လဲနေတာဗျ၊
အခု... အလောင်းပျောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
မသိဘူးဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ရွာသားတစ်အုပ်
ပြန်ရောက်လာပြီး...

“မာတင် ရွာထဲမှာမရှိဘူး သူကြီး၊ ကျုပ်တို့ တစ်
ရွာလုံးပတ်ရှာခဲ့တယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလဲ မရှိဘူး၊
သူ့ သူငယ်ချင်းတွေပြောတော့ မြစ်ပယ်နဲ့ ထန်းတော
စပ်မှာ ချိန်းထားတာ သွားမလို့ဆိုပြီး ထိုးကွင်းပွဲပြီး
ကတည်းက ထွက်သွားတာတဲ့”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးဟာ မျက်မှောင်ကြီး ကြုံသွား

ရင်း...

“ဒီအတိုင်းဆို ငမူးပြောနေတာ မှန်နေပြီပေါ့”

မာတင်္ဂီ

၁၀၇

ဒါပေမယ့်... မာတင်္ဂီရဲ့ အလောင်းက ဘာလို့ မရှိတော့
တာလဲ၊ သိပ် ထူးဆန်းနေပြီ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတစ်ယောက်

က...

“ဟာ... သူကြီးကလည်း ဒီကောင် ငမူးစကားက
ယုံရတာမဟုတ်ဘူး...၊ မာတင်္ဂီဟာ မြစပယ်ကို ခိုးပြေး
သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျ။ အကောင်းဆုံးကတော့...
ကျုပ်တို့ရွာပြန်ပြီး မြစပယ်ကို သွားမေးကြမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ ခေါင်းတ
ဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မြစပယ်အိမ် ကို
သွားကြမယ်”

လို့ပြောပြီး သူကြီးတို့လူစုဟာ ထန်းတောစပ်က
ထွက်ခွာသွားကြတယ်။

မာတင်ရဲ့အလောင်း

တယ်ရောက်သွားသလဲ ?

ဒါပိုင်း (ဂ)

၁၁၁

မအိဇာ

ခေါင်းမီးတောက်ပြီ

“မြစပယ်...”

ပျို...မြစပယ်...”

ခြံဝက ခေါ်သံကြောင့် မြစပယ်ဟာ ရွာသား
တွေကို မြင်လိုက်ရတာကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားရင်း...

“သူကြီးတို့ပါလား ဘာကိစ္စကြောင့်များ အမှောင်
ကြီးထဲ ရောက်လာကြသလဲရှင်”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက...

“ကျုပ်တို့ မာတင် ကိစ္စကြောင့် ရောက်လာ
တာပါ မြစပယ်၊ မြစပယ်နဲ့ မာတင်... ညနေ ခြောက်
နာရီလောက်က ထန်းတောစပ်မှာ ချိန်းထားကြတာ
ဟုတ်သလား”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားသံကြောင့် မြစပယ်ဟာ
ရှင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“သူနဲ့ချိန်းထားတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ
က မြောက်ပိုင်းမှာ အကြွေး သွားတောင်းခိုင်းတာနဲ့
ကျွန်မ မသွားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ မာတင် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက အကြောင်းစုံ
ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို မာတင် ဓားထိုးခံရပြီး သေသွား
ပြီပေါ့၊ အလောင်းကလည်း ပျောက်နေတယ်ဆိုတော့
ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သူကြီးရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ
ရှင်...”

မာတင်

၁၁၃

လို့ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိ
တယ်။

“ကျုပ်တို့လည်း မာတင်အလောင်း ပျောက်နေ
လို့ အတော်ခေါင်းခြောက်နေပြီ၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်
ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ သိပ်ခက်တယ်”

သူကြီးရဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် ရွာသားတစ်
ယောက်ကဝင်ပြီး...

“မာတင် ဓားထိုးခံရတယ်ဆိုတော့ သူ့ကို ရန်ငြိုး
ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံသွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊
ကျုပ်အထင်တော့...လယ်ရှင်သား မိုက်လုံးများလား”

လို့ ထင်ကြေးပေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရင်း...

“ဟေ့ကောင် မဟုတ်တာမပြောနဲ့ကွ၊ မိုက်လုံး
က ဘာလို့ လုပ်ကြံရမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ရွာသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြီး—

“ဖြစ်နိုင်တယ်သူကြီးရ၊ မိုက်လုံးက မာတင် ကို
 ထိုးကွင်းပွဲမှာ ငွေဖလားကြီးရသွားလို့ ကျေနပ်တာ မ
 ဟုတ်ဘူးဗျ၊ မာတင်... မာတင်... ငွေဖလားဆုရပြီး
 ငါတို့တောင် ထန်းရည်မတိုက်သွားနိုင်ဘူး၊ အဖြစ်ဆိုး
 လိုက်တဲ့မာတင်...”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ ရွာသား
 ရဲ့ခေါင်းကို “တိန်” ခနဲမည်အောင် ခေါက်ချလိုက်ရင်း...

“ကျက်သရေမရှိ အော်မနေနဲ့၊ မာတင် ဓားထိုးခံ
 ရပြီး အလောင်းပျောက်နေတဲ့ ကိစ္စ ပေါ့လို့မရဘူး၊
 မာတင်ရဲ့ အလောင်းကို မင်းတို့အားလုံး တွေ့အောင်
 ရှာ၊ မတွေ့လို့ကတော့ မင်းတို့အားလုံး ထိပ်တုံးခတ်
 ပစ်မယ်၊ ဒါပဲ”

လို့ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ရွာသားတွေဟာ သူကြီးရဲ့နောက်ကျောကို ငေး

ကြည့်ရင်း...

“မာတင်... မာတင်... သေတာဟောင် တစ်ရွာ

လုံးကို အမှုပတ်သွားသေးတယ်၊ လာကြည့်ပါအုံး
မာတင်္ဂီရဲ့... မင်း ကောင်းမှုကြောင့် ငါတို့အားလုံး
မသာရှာပုံတော် ဖွင့်ရအုံးမယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ မြစပယ်က...

“ရှင်တို့ကလည်း မာတင်္ဂီဟာ ပေကုန်းရွာသား
တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ရွာသားအချင်းချင်း စာနာစိတ်
ကလေးတောင် မရှိကြဘူးလား၊ သူ့နေရာမှာရှင်တို့သာ
ဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ တွေးကြည့်စမ်းပါ”

လို့ မာတင်္ဂီအတွက် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ပြောလိုက်

မိတယ်။

ရွာသားတစ်စုဟာ မြစပယ်ရဲ့ စကားကြောင့်

မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း...

“အမယ်လေး... မြစပယ်... ညည်းက အဖြေ

တောင် မပေးရသေးဘူး၊ မာတင်္ဂီဘက်က နာနေပါ
ရောလား၊ စိတ်လျော့... စိတ်လျော့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မြစပယ်ဟာ မျက်နှာ

ပျက်သွားပြီး...

“ရှင်တို့ လျှောက်မပြောနဲ့၊ သူနဲ့ကျွန်မ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ပေမယ့် အခုသူကြီးပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်တို့နဲ့ ဆိုင်နေပြီ...၊ ရှင်တို့ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်၊ ကဲ... သွားကြပါတော့ရှင်”

လို့ပြောဆိုရင်း အိမ်ထဲလှည့်ဝင်ခဲ့တယ်။

ရွာသားတစ်စုဟာ မသာရှာပုံတော် ဖွင့်ရမယ့်

အရေးတွေးမိပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိကြတယ်။

အလောင်း

တယ်ပျောက်နေလဲ

အပိုင်း (၉)

သိချိုင်းကုန်းမှ လေချွန်

နောက်တစ်နေ့

မနက်မှာတော့ ပေကုန်းတစ်ရွာလုံး မာတင်

ပျောက်ဆုံးမှုကြောင့် အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွားကြတယ်။

ရွာသားတစ်ချို့ဟာ မာတင် ပျောက်ဆုံးခဲ့တဲ့

ထန်းတောစပ်ကို သွားပြီး စူးစမ်းလေ့လာကြတယ်။

စုံထောက်ရူး ရူးနေတဲ့ ငထွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်

ယောက်ဟာ မှန်ဘီလူးကြီးကိုင်ပြီး...

“ကျုပ် လေ့လာရသလောက်တော့ မာတင်ဟာ ထန်းတောစပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီထန်းပင်ရဲ့အရင်းကို ကျောမှိုပြီးနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အနောက်က လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ခြေသံကြားတဲ့အတွက် မာတင်ဟာ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ လုပ်ကြံမယ့်လူက သူ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးသွားတာပဲဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ငပွဆိုတဲ့ကာလသား

က...

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ငထွန်း မင်းကသိလှချည့်လား... ဧကန္တ... မာတင်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတာ မင်းများ ဖြစ်နေမလားပဲ”

လို့ခေါ်မြင်ကပ်ကပ်နဲ့ပြောလိုက်တယ်။

ငပွရဲ့စကားကြောင့်ငထွန်းဟာမျက်လုံးပြူးသွား

ရင်း...

“ဟေ့ကောင်ငပွ၊ မင်း မဟုတ်တာ လျှောက်

မပြောနဲ့၊ ငါက နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာခဲ့တဲ့ စုံ
ထောက်ပညာနဲ့ ပြောတာကွ၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ ငါ့လက်
မှာ ကိုင်ထားတဲ့ မှန်ဘီလူးကို၊ ဒီမှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ပြီး
သဲလွန်စ ရှာထားတာကွ၊ လူကို မယုံချင်နေပါကွာ၊
ပညာကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့၊ အဟဲ... မင်းတို့ကငါ့ကို
အထင်သေးရင်ဆက်ပြောအုံးမယ်၊ မာတင်ရဲ့အလောင်း
ကြီးဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ မင်းတို့သိချင်လား”

လို့ ရင်ကြီးကော့ပြီး ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသား
တွေဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြရင်း....

“ဟင်... အလောင်းရောက်နေတဲ့နေရာ မင်းသိ
တယ် ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါ ငထွန်းရာ၊ ဒီအလောင်း
တွေမှ ငါတို့ သူကြီးရဲ့ထိတ်တုံးက လွတ်မှာကွ၊ မြန်မြန်
ပြောကွာ”

လို့ဝိုင်းပြောကြတယ်။

ဒီအခါမှာ စုံထောက်ရှူးငထွန်းက မျက်နှာ
ကြုတ်စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း...

“အင်း... အလောင်းပါဆိုမှ သချိုင်းမှာပဲ ရှိမှာ ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ မယုံရင်သွားကြည့် တွေ့ကိုတွေ့ရ လိမ့်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ ဒေါသ အကြီးအကျယ်ထွက်သွားရင်း...

“ဟ... အလောင်း သချိုင်းမှာရှိတာတော့ မင်း ပြောမှလားကွ၊ ငါတို့ လိုချင်တာ အရှင်လတ်လတ် ဓားထိုးခံရပြီး သေသွားတဲ့ မာတင်ရဲ့အလောင်းကွ၊ စုံထောက်ရှူးရဲ့”

လို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြတယ်။

“ငါ့စကားကို မယုံရင် မင်းတို့သွားကြည့်ကြလေ၊ ဘာကြေးလောင်းမလဲ ပြော...၊ မာတင်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရင် မင်းတို့ ငါ့ကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ပြော၊ ငထွန်းတို့က မပိုင်ရင် မပြောဘူး”

စုံထောက်ရှူးငထွန်းရဲ့အတည်ပေါက်ပြောလိုက် တဲ့စကားကြောင့် ရွာသားတွေဟာ တွေဝေသွားကြတယ်။

မာတင်

၁၂၃

ခဏကြာတော့ ရွာသားတစ်ယောက်က

“အေး...သချိုင်းမှာ မာတင်ရဲ့အလောင်း မတွေ့
လို့ကတော့ ငထွန်း...မင်းကိုပဲ သူကြီးဆီခေါ်သွားပြီး
ထိပ်တုံးခတ်ခိုင်းတော့မယ်၊ သချိုင်းရောက်ရင် အဖြေ
ပေါ်ပြီ၊ ကြာတယ်ကွာ၊ ခုပဲသချိုင်းကို သွားကြရ
အောင်”

လို့ ဆော်သြရင်း သချိုင်းဆီ ချီတက်သွားကြ
တယ်။

လမ်းခုလတ်အရောက်မှာ ငထွန်းဟာ မျက်နှာ
ကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း...

“အေး... ကျွတ်...ကျွတ်... ဗိုက်နာလိုက်တာကွာ၊
ငါ...ငါ...ချုံတိုးလိုက် အုံးမယ်”

လို့ညည်းညူလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်ငထွန်း မင်း စုံထောက်ရှူးပီပီ ဘာ
တွေ့ဉာဏ်များဖို့ကြိုးစားနေတာလဲ၊ ရိုးနေပြီ”

ကာလသားငပွရဲ့ စကားကြောင့် ငထွန်းဟာ

www.burmeseclassic.com

ဗိုက်ကိုလက်နဲ့ဖိရင်း...

“ဉာဏ်မများပါနဲ့ကွာ၊ ငါ...ငါ...တကယ် ဗိုက်နာ
လို့ပါ၊ အား...မရတော့ဘူး၊ အမယ်လေးဗျ”

လို့ အော်ဟစ်ရင်း ချုံပုတ်တစ်ခုထဲ ပြေးဝင်
သွားတယ်။

ရွာသားတစ်စုဟာ ချုံပုတ်ဆီက ပျံ့လွင့်လာတဲ့
အနံ့အသက်ဆိုးကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကြပြီး...

“ဟာ... နံ့လိုက်တာကွာ၊ ဘယ်ကာလတည်းက
မထုတ်ဘဲ အောင်းထားတာတွေလဲ မသိဘူး၊ နေပါစေ
ကွာ... ဒီကောင် တကယ် ချုံတိုးနေတာကွ၊ ငါတို့
သင်္ချိုင်းကို ဆက်သွားကြမယ်”

လို့ ပြောရင်း သင်္ချိုင်းကို ဆက်သွားခဲ့ကြတယ်။

သူတို့အားလုံး သင်္ချိုင်းပရဝက်ကို ခြေချမိစဉ်
မှာတော့ သဲကြီးဆိုတဲ့ရွာသားက...

“သင်္ချိုင်းကြည့်ရတာ ဒီနေ့မှ ပိုပြီးချောက်ခြား
ဖို့ကောင်းနေတယ်”

www.burmeseclassic.com

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကာလသား ထွန်းမောင်

က...

“မင်းဂျီးတော်မှပဲ... သချိုင်းကုန်းပါဆိုမှ ပွဲဈေး
တန်းလို စည်ကားပါ့မလားကွ၊ ဘာလဲ မင်းကြောက်နေ
ပြီလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ... လူဆိုတာ သေမျိုးချည်း
ပဲကွ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ ဒီ နေရာမှာအိပ်ရမှာပဲ၊ ဟိုမှာ
ကြည့်စမ်း...”

လို့ သချိုင်းတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုး ပြော
လိုက်တယ်။

ကာလသားထွန်းအေးရဲ့ စကားကြောင့် သူတို့
အားလုံး ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိတယ်။

အရိုးခေါင်းကြီးတစ်ခု... မြေပေါ်မှာ တစ်စွန်းတစ်
စထွက်နေတယ်။

သဲကြီးဟာ အရိုးခေါင်းကြီးကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာ
ဖျက်သွားရင်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ... ငါ ကြောက် တတ်တယ်

နော်၊ မင်းတို့ ဆက်သွားကြကွာ၊ ငါ ဒီမှာပဲ စောင့်
နေမယ်”

လို့ ကြောက်လန့်တကြား ပြောလာတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့အားလုံး အမှတ်မထင် အသံ
တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လေချွန်သံတွေ...

နီးလာလိုက်... ဝေးသွားလိုက်နဲ့ သူတို့ နားမှာပဲ
ပဲ့တင်ထပ်သလို ကြားလိုက်ရတယ်။

ရွာသားတစ်အုပ်ဟာ ထူးဆန်းတဲ့ လေချွန်သံ
ကြောင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိကြတယ်။

“သင်္ချိုင်းမှာ လေချွန်သံကြားရတာ အံ့သြစရာ
ပဲကွ၊ ဒီနေရာမှာ ငါတို့ကလွဲပြီး ငှက်တစ်ကောင်တောင်
မရှိဘူး၊ ဘယ်က ကြားရတာလဲ”

ငပွရဲစကားကြောင့် သဲကြီးဟာ ဒူးဆတ်ဆတ်
တုန်လာရင်း...

“ငါ... ငါတို့ အခြောက်ခံရပြီကွ၊ ဒါ... ဒါ...”

မာတင်

၁၂၃

ဟိုတလောက သေသွားတဲ့ လေချွန်နတ် အဘွားကြီး
ခြောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မနေရဲတော့ ဘူး၊ ငါ...ငါ
ပြန်မယ်”

လို့ ပြောဆိုပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေး

တော့တယ်။

ဒီအခါမှာ ကာလသားတွေက...

“သချိုင်းလာပြီး ကြောက်နေလို့ အလုပ်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဘာသံကြားကြားကြားရင်
ကြားတယ်လို့မှတ်၊ မြင်ရင်မြင်တယ်လို့မှတ်၊ စုံထောက်
ရှူး ငထွန်းရဲ့စကား ဟုတ်မဟုတ် ငါတို့ မာတင်ရဲ့
အလောင်းကို လိုက်ရှာကြမယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့အားလုံး သချိုင်းရဲ့

အုတ်ဂူတွေကြားဝင်ပြီး အလောင်းရှာပုံတော်ဖွင့်ကြ တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ... ရွာသားတစ်ယောက်က အသေး

ဆီကို လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“ဟင်... ဟိုမှာ... ကြည့်စမ်း၊ အရိုး ခြောက်ကြီး
ငါတို့ဆီလာနေပြီ”

လို့အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

သူတို့အားလုံး ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ လေထဲ
မှာ ရွေ့လျားလာတဲ့ အရိုးခြောက်လို အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်
ရတယ်။

အသည်းငယ်တဲ့ ရွာသားတစ်ချို့ဟာ အရိုး
ခြောက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း...

“င...ငပွ... ပြန်လှည့်ရင် ကောင်းမယ်ကွာ၊ တော်
ကြာ... မာတင်ရဲ့ အလောင်းမတွေ့ဘဲ၊ ငါတို့ မသာပေါ်ကုန်မှ
ခက်ချည်ရဲ့ ပြန်... ပြန်ရအောင်ကွာ”

လို့တုန်ရင်တဲ့အသံနဲ့ပြောလာတယ်။

ကြောက်စိတ်မဲ့တဲ့ ငပွဟာ အဝေးမှာမြင်ရတဲ့
အရာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“တစ္ဆေသရဲဆိုတာ နေ့ခင်းကြောင်လောင်ကြီး
မခြောက်ပါဘူးကွာ... ငါတော့ မယုံဘူး၊ သေချာအောင်

အနားသွားကြည့်မယ်၊ အဟဲ... အတွေ့အကြုံရတာ ပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားပီသတဲ့ကောင်က ငါ့နောက်လိုက် ခဲ့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကြောက်တတ်တဲ့ ရွာ သားတစ်ချို့ဟာ မျက်နှာပျက်သွားကြပြီး...

“ယောက်ျားလည်း ကြောက်တတ်တာပဲကွ...၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့တော့ မလိုက်ရဲဘူး၊ မင်းတို့ပဲ သွား ကြည့်ကြ”

လို့ ကြောက်ရွေးပျံ့ရင်း ပြောလာတယ်။

ငွေနဲ့ ရွာသားသုံးယောက်ဟာ အဝေးမှာ မြင်ရ တဲ့အရာဆီ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အသက်တောင်

ရွှေ့ဝံ့ကြဘူး။

ဒီအချိန်မှာပဲ ခပ်ပြင်းပြင်း လေပြင်းတစ်ချက်

စေ့သွားတယ်။

အရိုးခြောက်ကြီးလည်း လေပြင်းဒဏ်ကြောင့်

ပိုပြီးလှုပ်ယမ်းလာတယ်။

ရွာသား သုံးယောက်ဟာ အရိုးခြောက်ကြီးရဲ့ အနားရောက်ကာနီးမှာတော့ ခြေလှမ်းရပ်သွားကြပြီး..

“တို့ ဆက်မလိုက်ရဲတော့ဘူး၊ မင်းက သတ္တိ ကောင်းတာပဲ၊ မင်းပဲ သွားလိုက်တော့ ငွေကြီး၊ ငါတို့ မကြောက်တတ်ပေမယ့် သွေးလန့်သွားရင် မကောင်း ဘူးကွ”

လို့ပြောလာတယ်။

ငွေဟာ အရိုးခြောက်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် တမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်။

ငွေရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့် သလိုတဒိန်းဒိန်းမြည်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လေပြင်းတစ်ချက် ထပ်တင်လာ တယ်။

လေဒဏ်ကြောင့် အရိုးခြောက်ကြီးဟာ ပိုမိုလှုပ် ရှားလာပြီး ငွေရှိရာကို အရှိန်နဲ့ လွင့်ပျံလာတယ်။

ငွေလည်း ရှတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီး
နောက်ပြန်လဲကျသွားတယ်။

အရှိန်နဲ့ လွင့်ပျံလာတဲ့ အရိုးခြောက်ကြီးဟာ
ငွေကိုယ်ပေါ်အုပ်မိုးပြီး "ဝုန်း" ခနဲ ပြိုကျလာတယ်။

ငွေလည်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး "အောင်
မယ်လေးဗျ" လို့ သံကုန်အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူတို့ ထင်
ထားသလို အရိုးခြောက်ကြီးမဟုတ်ဘဲ လယ်သမားတွေ လက်
ဆော့ထားတဲ့ စာခြောက်ရုပ်ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒီအခါမှာ ငွေဟာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

"ဟေ့ကောင်တွေ လာကြည့်ကြ၊ ငါမပြောဘူး
လား၊ အရိုးခြောက်မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ထုံးဖြူ သုတ်ထား
တဲ့ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကွ"

လို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။

ရွာသားသုံးယောက်ဟာ ငွေရှိရာကို ပြေးလာ

ကြရင်း...

“စာခြောက်ရုပ်သာ ဆိုတယ်၊ မင်းတောင်
 ကြောက်လန့်ပြီး အော်လိုက်တာ ငယ်သံကိုပါနေတာပဲ၊ သင်္ချိုင်း
 လာပြီး စာခြောက်ရုပ်ကို ဘယ်ကောင်လက်ဆော့သွားရတာ
 လဲ၊ မာတင်... မာတင်... ဒင်းရဲ့အလောင်းကိုရှာရင်း တို့ပါ
 အသက်ထွက်တော့မယ်၊ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးလည်း နှံ့နေပြီ၊ မာ
 တင်အလောင်းနဲ့တူတာဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ စုံထောက်ရှူးတို့
 ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်ကြတယ်။

“ဟုတ်တယ်ကွ စုံထောက်ရှူးက တို့ကို သက်
 သက် ချောက်တွန်းလိုက်တာပဲ၊ သူကြီးဆီသွားပြီး
 အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကြမယ်ကွာ”

ငပွရဲ့စကားနဲ့အတူ ရွာသားတွေဟာ သင်္ချိုင်းက
 နေ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာမှာ ဘာလံတွေ

ကြားရမလ်

အပိုင်း (၁၀)

ကလေးတွေ ဝိုက်နှိပ်

ငွေတို့

သူကြီးအိမ်ရောက်တော့ လူစုံနေတာ တွေ့လိုက်

ရတယ်။

ရွာသားအားလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို

ထိတ်လန့်နေပုံရတယ်။

သူကြီးကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပျက်နေတယ်။

ငွေတို့လူစုဟာ သူကြီးရဲ့အနားကို တစ်သွား

၁၃၆

မအိစာ

ရင်း...

“လူစုံလှချည့်လား သူကြီး၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြ
တာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက မျက်နှာမသာ

မယူနဲ့...

“မာတင်တော့ ထန်းတောထဲမှာ ပြဿနာရှာ
နေပြီ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးရဲ့စကားကြောင့် ငွေတို့လူစုဟာ တအံ့တ

ကြပ်သွားရင်း...

“ဟင်... မာတင်က ပြဿနာရှာလို့ ဟုတ်လား၊

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ...သူက သေပြီဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ငွေရဲ့စကားကြောင့် သူကြီး

ဟာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... မာတင်ကတော့ သေသွားပြီ...”

ဒါပေမယ့် အလောင်းကို ရှာမတွေ့သေးသလို မျက်မြင်

www.burmeseclassic.com

သက်သေဆိုလို့ ထန်းရည်သမား ငမူးပဲရှိခဲ့တယ်။ ည
 က ထန်းတောစောင့်တွေရဲ့ ကလေးတွေအားလုံး
 အကောင်းကြီးကနေ ထင်ကြတာ ဘယ်လိုမှ ချောလို့
 မရဘူးတဲ့။ ကလေးတွေ ငိုတာဟာ သွေးရိုးသားရိုး
 မဟုတ်ဘဲ မာတင်ကြောင့်လို့ စွပ်စွဲကြကုန်ပြီ။ ဒီကိစ္စကို
 သူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ငါ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရ
 မှာလဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာဗျာ... သူကြီးကလည်း မာတင်သေတာနဲ့
 ကလေးငိုတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကလေးဆိုတာမျိုးက
 လေထိုးရင်တောင် ငိုတတ်ကြတာပဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ
 တွေ”

ကာလသားတွေရဲ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မိန်းမဝဝ

ကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူကြီးခြံထဲ ပြေးဝင်လာရင်း...

“အမယ်လေး... ကယ်ပါဦးသူကြီးရဲ့ မာတင်”

မာတင်... ကျုပ်လက်ကိုဆွဲတယ်တော့”

လို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ

မျက်မှောင်ကြီးကျဲ့သွားရင်း...

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ မာတင်မပါရင် မပြီးကြ

ဘူးလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်တာတုံး”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မိန်းမဝဝကြီးက မျက်လုံးအပြူးသား

နဲ့...

“ကျုပ်...ကျုပ်...ကောက်ရိုးသယ်ဖို့ ကောက်ရိုးပုံ

နားသွားတာ၊ ကောက်ရိုးတွေကို လှမ်းနှိုက်မယ်လုပ်

တော့ အထဲက လက်ကြီးထွက်လာပြီး ကျုပ်လက်ကို

ဆွဲ...ဆွဲတာတော့”

လို့ အမောတကြီးလေသံကြီးနဲ့ ပြောပြန်တယ်။

မိန်းမဝဝကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ရွာသားတစ်

ယောက်ကဝင်ပြီး...

“ဒေါ်ကြီးကလည်းဗျာ.. ခင်ဗျား ကြောက်တတ်

မှန်းသိလို့ တစ်ယောက်ယောက်က နေ့စဉ်ပြောတာ

ဖြစ်မှာပေါ့၊ မာတင်ကသေပြီပဲ၊ ခင်ဗျားလက်ကို ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ဆွဲရမှာလဲ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိန်းမဝဝကြီးက...

“ဟဲ့ သေလို့ပြောတာပေါ့၊ ငါ့ကို ပါးစပ်ကြမ်းလို့
ဘယ်သူမှ မစနောက်ရဲဘူး၊ မာတင်က မနေ့ကပဲ
စားထိုးခံရပြီး သေသွားတာလေ၊ ဒင်းက လူမှမဟုတ်
တော့ဘဲ၊ ငါကြားဖူးတာတော့၊ သေပြီးတဲ့လူဟာ ရက်
မလည်မချင်း သူ့ကိုယ်သူ သေမှန်းမသိဘူးတဲ့၊ မာတင်
လည်း သူ့ကိုယ်သူ သေမှန်းမသိဘဲ...”

လို့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ သူကြီးဟာ စားပွဲကို

“ဒုန်း” ခနဲထုချလိုက်ရင်း...

“တိတ်ကြစမ်း နင်တို့ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ
လျှောက်မပြောနဲ့၊ မာတင်သေတဲ့ကိစ္စက ဘာမှသေချာ
သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မာတင်... မာတင်... ငါ့ကိုဒုက္ခပေး
တဲ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အလောဏ်တို့
တွေ့အောင်ရှာကြ၊ မတွေ့လို့ကတော့ မြို့ထက်ပြီးပုလိပ်

ကိုတိုင်ရလိမ့်မယ်၊ သွား... အားလုံးပြန်ကြတော့”

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တော့မှ ရွာသား

တွေဟာ သူကြီးအိမ်က အသီးသီး လှည့်ပြန်သွားကြတယ်။

သူကြီးကတော့ ခုံတန်းရှည်ကြီးမှာ ခြေပစ်လက်

ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း မာတင်ရဲ့ အလောင်းပျောက်ဆုံးနေမှုကို

တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်နေမိတယ်။

ပေကုန်းရွာမှာ

တာတွေဖြစ်အုံးမလဲ

အပိုင်း (၁၁)

ခြောက်ခြားဖွယ်

ခွေးဘူသံ

ညသန်းခေါင် အချိန်...

ပေကုန်းတစ်ရွာလုံး နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်မောကျ

နေချိန်...

ရွာပြင်သင်္ချိုင်းဘက်မှ ဆွဲငင်စွာ အူလိုက်တဲ့ ခွေး

အူသံတွေက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်တယ်။

“အူး...အူး...အူး...”

မရပ်မနား ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခွေးအူသံကြောင့်

ရွာသားတွေဟာ ကြောက်လန့်ပြီး လန့်နိုးလာကြတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံး အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ နေနေ
သာသာ ခြင်ထောင်အပြင်တောင် မထွက်ဝံ့ကြဘူး။

“အူး...အူး...အူး...အူး...”

အူသံတွေက ရပ်မသွားတဲ့အပြင် ပိုပြီးကျယ်
လောင်လာတယ်။

ရွာလယ်ကင်းတဲမှာ ကင်းစောင့်နေရတဲ့ ချက်နီ
တို့လူစုဟာ မရပ်မနားအူနေတဲ့ အသံတွေကြောင့် ကြက်သီးမွေး
ညှင်းတွေ “ဖျန်း” ခနဲ ထလာပြီး...

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်.. စောကြည်၊ ခွေးတွေက
အူသံပဲကြားနေရတယ်၊ အမြီးတောင် မမြင်ရပါလား၊
ဒါ...ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ မာ...
မာတင်...ငါတို့ကို...”

လို့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ စောကြည်က စောင်ကို
တင်းနေအောင် ဆွဲချုံ့လိုက်ရင်း...

“ချက်နီ... မာတင်အကြောင်း မပြောနဲ့ကွာ၊ ငါ...

ငါ ကြောက်တယ်ကွ၊ ကာလနာ ခွေးတွေကလည်း
ဘာလို့ ဒီလောက်အူနေရတာ လဲ... ငါ... ငါတို့...
အိမ်ပြန်ကြရင်ကောင်းမလား”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကာလသားတစ်ယောက်

ကဝင်ပြီး...

“ဟာ... အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူကြီးသိရင်
ထိပ်တုံးခတ်ခံရမှာကွ၊ မင်းတို့ကလည်းကွ၊ ယောက်ျား
ရင့်မာကြီးတွေဖြစ်ပြီး၊ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့...၊ လူမှာ
ကိုယ်စောင့်နတ် ရှိတယ်ကွ၊ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ
ရှိခဲ့ရင်တောင် လူကိုဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူးကွ၊ ကိုယ့်
ဟာကိုယ် ပြန်အိပ်ကြစမ်းပါ၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ကြောက်တတ်တဲ့ ချက်နီနဲ့ စောကြည်ဟာ ယတ်

ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း အကြီးအကျယ်ခြောက်ခြား
နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ “ချွတ်...ချွတ်...ချွတ်၊ ခြောက်...”

မင်း...မင်းတို့”

ရွာသားဟာ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ချက်

နီရဲစောင်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ငါမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင် စော

ကြည်ပဲဖြစ်မယ်”

ချက်နီဟာ ပြောဆိုရင်း စောင်ကိုပြန်ဆွဲပြီး ခြုံ

လိုက်တယ်။

စောကြည်ဟာ မျက်လုံးစုံမှိတ်နေရင်းက...

“ငါ့...ငါ့ကို ကယ်ကြပါအုံးကွာ၊ ငါ့... ငါ့နောက်

မှာ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ ရွာသားက စောကြည်

ရဲအနောက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အသေဆိုးနဲ့ သေမယ့်ကောင် ယောက်ျားဖြစ်

ပြီး ဒီလောက်အသည်းငယ်နေရင်၊ ထမီသာ ဝတ်ထား

လိုက်တော့၊ မင်း... သိပ်ညစ်ပတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ကြောက်

သေးထွက်တဲ့ကောင်၊ မင်း အနောက်ကိုလည်း ပြန်

မာတင်

၁၄၉

လှည့်ကြည့်အုံး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

“မ...မကြည့်ရဲဘူးကွာ...၊ သူငယ်ချင်း မာတင်
ရေ...မင်းနဲ့ငါတို့နဲ့က စည်းခြားသွားပြီကွ၊ မနောက်ပါနဲ့
ကွာ...၊ ငါ...ငါ ကြောက်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်ကွ၊
မင်းဆီက ချေးထားတဲ့ ငွေလည်း ငါ... ငါ... ပြန်ဆပ်တဲ့
အနေနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းလှူပြီး ကုသိုလ်လုပ်ပေးပါ
မယ်ကွာ၊ မင်းနေရာမင်းပြန်ပါသူငယ်ချင်းရယ်”

စောကြည်ရဲ့သွေးရှူးသွေးတမ်း အပြောကြောင့်
ရွာသားဟာ စောကြည်ရဲ့ခေါင်းကို ခိုက်ချလိုက်ရင်း....

“မင်းပထွေး မာတင် မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဟောဒီမှာ
ကြည့်”

လို့ ပြောပြီး စောကြည်ရဲ့ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲ
လှည့်လိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ စောကြည်ဟာ သူ့ကျောက်ပုဂံတဲ့
အရာကို မြင်တွေ့သွားတယ်။

အပင်က ဖြာထွက်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်

ကြီး...

လေပြင်းကြောင့် လှုပ်ရမ်းပြီး သူ့ကျောက်ကို ရိုက်

ခတ်နေတာ။

ဒီအခါမှ စောကြည်ဟာ သက်ပြင်းချနိုင် ရင်း...

“အဟဲ့...အချက်မသိတော့ သမက်သူခိုး ထင်မိ

တာပေါ့ကွာ၊ မာတင် မနေ့ကမှ အစိမ်းသေ သေခဲ့တာ

ဆိုတော့ ငါက ကြောက်သွားတာပေါ့ကွာ၊ သစ်ကိုင်း

ခြောက်ဆိုလို့ကတော့ မကြောက်တော့ဘူး၊ အဟဲ့...

ဆက်ပြီးကွေးတော့မယ်”

လို့ ရှက်ရမ်းရမ်း ပြောပြီး ကြမ်းပေါ်လှဲအိပ်ချ

လိုက်တယ်။

၆၆ အိမ်ထောင်ဖွဲ့ဖို့...
အိမ်ထောင်ဖွဲ့ဖို့...

ရွာသားတွေရဲ့

ခြောက်ခြားမှုတွေ...

ဘာဆက်ဖြစ်ကြအုံးမလဲ”

အပိုင်း (၀၂)

ထိုးကွင်းကြီးမှ မာတင်

နောက်တစ်နေ့..။

...မှာတော့ ပေကုန်းတစ်ရွာလုံး ဝမ်းနည်းဖွယ်

သတင်းတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရတယ်။

အကြောင်းက ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီး

ဗိုလ်လွန်တော်မူခြင်းပါပဲ။

ဒီသတင်းက ပေကုန်းတစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီး

ရွာရဲ့ထုံးစံအတိုင်း သူကြီးအိမ်မှာ လူစုကြပွဲတယ်။

“ကျုပ်ဖြင့် ကြားရတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊
ဆရာတော်ကြီးက ဒီလောက် ကျန်းမာရေးကောင်း
တာဗျာ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ဆရာတော်ကြီးဟာ အရှင်
ထွက်.ထွက်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

လို့ ပြောကြသလို အယူသည်းတဲ့ ရွာသားတစ်
ချို့ကလည်း...

“ဆရာတော်ကြီး ပျံတော်မူတာ မာတင်ကြောင့်
ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မာတင်က ရွာကို အစွဲသိပ်ကြီးတဲ့
ကောင်ကွ၊ ခုလည်းဆရာတော်ကြီးကို သူ့ကိုယ်ယောင်
ပြလို့ သွေးလန့်ပြီး နှလုံးရပ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ယေဘုယျအားဖြင့် နှလုံးရပ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်...
လို့ ထင်ကြေးပေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက
“ယေဘုယျအားဖြင့် လူကြီးတွေက သွေးလန့်
တော်ကြစမ်း... ဆရာတော်ကြီးက ဝိပဿနာ
တရားကို ပေါက်မြောက်အောင် ကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ထူးကြီးပါ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သွေးလန့်ရမှာတုန်း၊ မင်း
တို့ ထင်ကြေးပေးပြီး လျှောက်မပြောနဲ့၊ လောလော
ဆယ် မင်းတို့လုပ်ရမှာက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာတော်

မာတိကာ

အခမ်းအနားပါတီပွဲကို ရွာကဆရာတော်ကြီးရဲ့တပည့်

ရင်းတွေက ဘုန်းကြီးပျံ့ကို တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းမိ

တာဝန်ယူထားကြတယ်။ ဒီတော့... ကျုပ်တို့ ပေကုန်း

ရွာကလည်း လုပ်အားဝေးကူညီကြရလိမ့်မယ်။ ကံ...

အခုအချိန်ကစပြီး မင်းတို့ရဲ့ ထင်ကြေးပေးစကားတွေ

ကိုရင်ပြီး ဘုန်းကြီးပျံ့အတွက် စိတ်ကြပေတော့၊

ဘုန်းကြီးပျံ့မှာ မြို့ပေါ်ကနာမည်ကြီးတဲ့ မြသီတာ

နဲ့ အငြိမ့်လည်းပါလိမ့်မယ်" ဝေလးငါ့ရှာ

လို့ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ကာလသားတွေဟာ

ချက်လုံးအရောင်တောက်သွားရင်း... ဝှက်

"ဘုန်းကြီးပျံ့မှာ မြသီတာအငြိမ့်ပါမယ် ဟုတ်

လား။ ပျံ့သူကြီး... ကျုပ်တို့ အငြိမ့်အဖွဲ့ကို လုံးဝတာဝန်

ယူလိုက်ပြီ။ သူကြီး စိတ်သာချပေတော့၊ ဘုန်းကြီးပျံ့

မှာ လိုအပ်မှုလုံးဝမရှိစေချူး"

လို့အားတက်သရော ကတိခံလိုက်သွား။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူကြီးအိမ်ပေါ်မှ “အား” ခနဲ အော်
ဟစ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အော်ဟစ်သံကြောင့် သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေဟာ
ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်ကြတယ်။

သူတို့အားလုံး လှေကားထိပ် ရောက်တော့ အိမ်
ထဲက ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူကြီးကတော်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးမိကြ
တယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့...

“လုပ်...လုပ်ကြပါအုံး၊ မာတင်...မာတင် ကျုပ်ကို

ခြောက်တယ်”

လို့ ပလုံးပထွေးသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ
သူတို့အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြပြီး...

“ဘာ... မာတင်... သူကြီးကတော်ကို ခြောက်

တယ် ဟုတ်လား၊ နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးဗျာ၊ မဖြစ်

နိုင်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မာတင်

၁၅၃

သူကြီးကတော်ဟာ အကြောက်ကြီးကြောက်

ရွံ့နေတဲ့ အမူအရာနဲ့...

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကျုပ် ခေါင်းမူးလို့ အိပ်
ရာပေါ်လှဲနေတာ၊ ကျုပ်ခြေရင်းမှာ လူရောက်နေသလို
ခံစားရတာကြောင့် ကျုပ်လည်း ကိုစံဗျောထင်ပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေနဲ့ ခါးတောင်း
မြှောင်နေအောင် ကျိုက်ထားတဲ့ မာတင်ကို တွေ့လိုက်
ရတယ်၊ ကျုပ်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး အော်လိုက်
တာပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေး
သွားပြီး ခေါင်းကိုတပျင်းပျင်းကုတ်လိုက်ရင်း...

“ရွာမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ တစ်ယောက်
လာလည်း မာတင်၊ နောက်တစ်ယောက်လည်း မာတင်
ပဲ၊ မာတင်ကဖြင့် သေလားရှင်လားတောင် မသိဘူး
နှင်တို့အားလုံး မာတင်ရှူး၊ ရှူးနေကုန်ကြပြီ၊ ငါ့ဖြင့် သေ
သာသေလိုက်ချင်တယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ကိုစံဗျော... ကျုပ် မာတင်ကို တကယ် မြင်
လိုက်ရတာပါ။ မာတင်ဟာ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝ
ရောက်နေတာတော့ သေချာပြီရှင့်၊ ရှင် ဒီအတိုင်းနေ
လို့ မရဘူး၊ ခုဆို... မာတင်ဟာ သူကြီးကတော်ဖြစ်တဲ့
ကျုပ်ကိုတောင် ခြောက်လှန့်ရဲနေပြီ၊ ရှင်...တစ်ခုခု လုပ်
ပေတော့”

သူကြီးကတော်ရဲ့စကားကို အယူသည်းတဲ့ ရွာ
သားတစ်ချို့ကဝင်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် သူကြီး၊ အလောင်းကို မတွေ့သေး
ပေမယ့် မာတင်သေတာ သေချာပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ရွာ
လုံးလည်း မာတင်ကိုလန့်ပြီး ဘယ်သူမှ အလုပ်ကောင်း
ကောင်း မလုပ်ရဘူးဖြစ်နေပြီ၊ ကြာရင်... ကျုပ်တို့တစ်
ရွာလုံး စီးပွားပျက်တော့ မယ်ဗျ”

လို့ ပြောဆိုကြပြန်တယ်။

သူကြီးဟာ ရွာသားတွေရဲ့ စကားကြောင့် ခေါင်း

မာတင်

ကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ကဲ... မင်းတို့ရင်ထဲက မာတင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ ရှင်းလင်းသွားအောင်၊ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ ပြီးတာနဲ့ မာတင်အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး သံဃာတော်တွေ ပင့်ဖိတ်မယ်၊ ပြီးရင်... ရွာလယ်မှာ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရွတ်ပွဲ ပြုလုပ်ပေး ပါ့မယ်၊ မာတင်ကိုလည်း အမျှအတမ်းပေးဝေကြတာ ပေါ့၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မာတင် ခြောက်လှန့်တယ်ဆိုတဲ့ အသံ လုံးဝမကြားချင်ဘူး၊ ကဲ... အားလုံးပြန်ကြပါ၊ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲအတွက် စီစဉ်ကြပေတော့”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

တုန်းကြီးပျံ့မှာ

တာဆက်ဖြစ်အုံးမလဲ

အပိုင်း (၁၃)

တိုးတက်မှု

ပေကုန်းတစ်ရွာလုံး

ဆိုင်းသံဝံသံတွေနဲ့ညံ့ညံ့စီနေသလို...

ရွာဦးကျောင်းရဲ့ပရဝဏ်ပြင်ပရှိ မြသီတာ ဇာတ်

ရုံရှေ့လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားနေတယ်။

ဇာတ်ဆရာဟာ ပွဲစဖို့ အချိန်နီးကပ်နေတာ

ကြောင့် ဇောချွေးပျံရင်း...

*ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ဒီညမှာရမှာ မင်း

ဒဿဇာတ်နော်၊ လုံးဝအမှားအယွင်း မရှိစေနဲ့၊ တတိ
ယ မြောက်ခန်းမှာ ဘီလူးကြီးနဲ့ဆင်းဖို့ ကြိုးတွေရော
အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့”

လို့ အော်ဟစ်မေးမြန်းသံတွေနဲ့ ပွဲရုံတစ်ခုလုံး
ဆူညံနေတယ်။

ပွဲစချိန် နီးကပ်သည်အထိ ဘုန်းကြီးပျံပွဲလာ
လှည်းတွေကလည်း တဖွဲဖွဲဝင်နေဆဲ...

သူကြီးစံဗျောနဲ့ ရွာသားတွေဟာ ပွဲစင်ရဲ့ အရှေ့
ပိုင်းမှာ နေရာယူလိုက်ကြရင်း သူကြီးကတော်က...

“ကိုစံဗျော... ကျုပ်တို့ ပွဲမကြည့်ရတာ ကြာပြီ
နော်၊ ဒီညကမှာ မင်းဒဿဇာတ်တဲ့ရှင်၊ ဒီဇာတ်ကို
ကျုပ် သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ရှင်နော်... ပွဲမပြီးမချင်း ပြန်ဖို့
မကြိုးစားနဲ့၊ ကျုပ်က မိုးလင်းပေါက်ကြည့်မှာ”

လို့ သူကြီးကို လှမ်းပြီး တွတ်ထိုးလိုက်တယ်။

သူကြီးက ပွဲကြိုက်ခင်ဖြစ်တဲ့ မိန်းမလုပ်သူကို
ဘာစကားမှမဆိုဘဲ မျက်စောင်းကြီးသာ ခဲနေလိုက်တယ်။

မာတင်

၁၆၅

ခဏအကြာမှာတော့ “မြသီတာ” အငြိမ်းပွဲစတင်
ကျင်းပတယ်။

ရွာသားတွေဟာ မင်းသမီးလေး မြသီတာရဲ့ စွဲ
မက်ဖွယ်အကတွေအောက်မှာ နှစ်မျောရင်းလက်ခေါက်မှုတ်သံ
တွေရွှီခနဲ ထွက်လာတယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ “မြသီတာ” ကို မျက်လုံး
ကျွတ်မတတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူကြီးရဲ့ပေါင်တွင်းကျော
ကို ဆွဲလိမ်လိုက်ရင်း...

“ရှင်နော်... အသက်ကြီးမှ ရမွက်ကြီးမနေနဲ့၊
ကိုယ့်ခေါင်းက ဆံပင်ဖြူတွေလည်း ပြန်ကြည့်အုံး၊
နှာခေါင်းရဲ့မနေနဲ့၊ ကျုပ်... ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်နဲ့
မီးတိုလိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်နေသလဲ”

လို့မကျေမနပ်ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက-

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မိန်းမရာ... မင်း ကြည့်
ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါက လိုက်ခဲ့တာပါ။ ငါ ပွဲမကြီးတာ
မင်းသိရဲ့နဲ့”

လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မင်းဒဿဇာတ် စတင်တော့တယ်။

မင်းဒဿဇာတ် စတင်ချိန်မှာတော့ ပွဲခင်းတစ်ခု

လုံးအပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် ငြိမ်ကျသွားတယ်။

သူကြီးစံဗျောကတော့ ပြဇာတ်စတာနဲ့ ကုလား

ထိုင်ကို ကျောမှီရင်း ငိုက်မြည်းဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

ဒဿမင်း တန်ခိုးပြခန်း အရောက်မှာတော့ ပွဲ

ကြည့်ပရိတ်သတ်ကြီးဟာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေ

ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဘီလူးဆိုင်းနဲ့အတူ

ကန်လန်ကာကြီး ပွင့်သွားတယ်။

ဒဿမင်းက မိုးပေါ်က ကျလာသလို ဇာတ်ခေါင်

မိုးပေါ်က တဖြည်းဖြည်းကျလာတယ်။

ဒီအခါမှာ ရာမမင်းထွက်လာပြီး မယ်သီတာနဲ့

လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။

ဘီလူးမင်း ဇာတ်စင်ပေါ်ရောက်တော့ ရာမမင်း

မာတင်

၁၆၇

ဟာ ဘီလူးမင်းရဲ့ခေါင်းဆောင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲချွတ် လိုက်
တယ်။

မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့်ပေကုန်းရွာသား
တွေအားလုံး “ဟာ” ခနဲဖြစ်သွားကြတယ်။

ဒဿဘီလူးနေရာမှာ တွေ့လိုက်ရတာက လက်
ပြန်ကြိုးတုပ်ခံထားရတဲ့ လယ်ရှင်သားမိုက်လုံးဖြစ်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရာမမင်းဟာ သူ့ခေါင်းမှာ ဆောင်း
ထားတဲ့ ရာမခေါင်းကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြန်တယ်။

“ဟာ...ရာမက မာတင် ဖြစ်နေပါလား၊ မာတင်
မသေဘူးကွ...”

ပေကုန်းရွာသားတွေအားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်
ကုန်ကြတယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ မာတင်ကိုကြည့်ရင်း
“တော့...ကိုစံဗျော... ကိုစံဗျော... မာ... မာတင်

မသေဘူး”
လို့အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ အသံကြောင့် ငိုက်မြည်းနေတဲ့
သူကြီးက

“ဟာ... ဒီမိန်းမ ပွဲကြည့်တာတောင် မာတင်
ဖြစ်နေပါလား၊ မင်းတော့ ကြောက်ချီးပန်းပြီးရှားသွားပြီ”
လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်က
သူကြီးရဲ့ကျောက်အုန်းခနဲထုချလိုက်ရင်း...

“ရှင့်မျက်လုံးဖြူကြည့်စမ်း၊ မမြင်ဘူးလား၊ မာတင်
မဟုတ်လို့ဘယ်သူလဲ”

လို့ ပြောလိုက်တော့မှ သူကြီးဟာ မျက်လုံးကို
ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း...

“ဟေ... ဟုတ်တယ်ဟာ၊ မာတင်မှ မာတင်
အစစ်ပဲ၊ ဟိုမှာ လယ်ရှင်သား မိုက်လုံးတောင်ပါသေး
ဟာ... မယ်သီတာက “မြစပယ်” ဖြစ်နေပါလား၊ ဘာ
တွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

လို့နားမလည်နိုင်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဇာတ်စင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ မာတင်

က...

“ပရိတ်သတ်ကြီးကို ကျုပ် စကားနည်းနည်း
လောက် ပြောချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ပေကုန်းရွာသား
မာတင်ဖြစ်သလို... လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ထန်းတောစပ်မှာ
ဓားထိုးခံခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်ကို လုပ်ကြံတဲ့သူကတော့
အခု အားလုံးမြင်တွေ့နေရတဲ့ မင်းဒဿ တဖြစ်လဲ
ရွာလူမိုက် မိုက်လုံးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ပေကုန်းရွာသူကြီး
ဦးစံဗျောကို ကျုပ်ပြောချင်တာက မိုက်လုံးကို ကျုပ်ကို
ဓားထိုးမှု အတွက် ပုလိပ်လက်အပ်ပြီး အရေးယူပေးပါ။
ပြီးတော့... သူကြီးနဲ့ရွာသားတွေကို ကျုပ် တောင်းပန်
စရာရှိတယ်။ ရွာသားတွေဟာ ကျုပ် ဓားထိုးခံရပြီး
အလောင်းပျောက်သွားတဲ့အတွက် အစိမ်းသေလို့ ယူ
ဆပြီး သူတို့ ကြောက်လန့်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်ဟာရွာ
သားတွေကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ချင်စိတ်နဲ့ သူတို့ကို
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြောက်လှန့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက်
ကျုပ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ အားလုံးတို့

စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်မိတဲ့အတွက်
ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါလို့ ဒီနေရာကနေ ပြောချင်
ပါတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ ဒေါသ အကြီး
အကျယ်ထွက်သွားရင်း “ဝုန်း” ခနဲ ထရပ်လိုက် တယ်။

“ငါ့ကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တဲ့ကောင်၊
မင်းကို ရက်အကန့်အသတ်မဲ့ ထိပ်တုံးခတ်ပစ်မယ်ကွ၊
သေပေတော့”

သူကြီးရဲ့ ကြုံးဝါးသံကြီးကြောင့် မာတင်ဟာ
မြစပယ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲရင်း စင်ပေါ်ကနေ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေး
တော့တယ်။

“ဟာ... ရာမမင်းက မယ်သီတာကို ခိုးပြေးပြီ
ဟေ့”

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်တွေရဲ့ အော်ဟစ်သံတွေနဲ့
အတူ သူကြီးကလည်း စင်ပေါ်ကို ပုဆိုးစဆွဲရင်း ပြေးတတ်သွား
တော့တယ်။

မာတင်

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့၊ မိလို့ကတော့ ငင်းကို
အရှင်မထားဘူးကွ”

အရှူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်း
နေတဲ့ သူကြီးကိုကြည့်ပြီး သူကြီးကတော်နဲ့ ရွာသားတစ်ချို့ကပါ
သူကြီးနောက်ကို ပြေးလိုက်ကြတယ်။

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်ကြီးဟာ သူကြီးတို့ရဲ့ ဝရန်း
သုန်းကား အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ရင်း “ဝါး” ခနဲ ပွဲကျကုန်
ကြတယ်။

မာတင်ကတော့ မြစပယ်ရဲ့လက်ကို စွဲမြဲစွာ ဆုပ်
ကိုင်ရင်းဇာတ်ရုံနဲ့ဝေးရာကိုသုတ်ချေတင်ပြေးလေတော့တယ်။

မာတင်

မာတင်

နတ်ကျားဝိညာဉ်

၏

ကတ်သိမ်း

အပိုင်း (၂၅)

တိုးအုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ...

မိုးလင်းတဲ့အခါ

မုဆိုးပန်းအောင် ချောက်ကမ်ပါးထဲ ပြုတ်ကျတဲ့သတင်းက
ကန်ရိုးရွာမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဘိုးအုတ်နဲ့
တေကြီးဟာ သူကြီးမြဒင်ရှေ့ ဒူးတုပ်ထိုင်ရင်း ...

“ကူညီပါ သူကြီးရယ် ... ကျုပ်တို့ဆရာကြီးဟာ ကျား
ရှာရင်း ကမ်ပါးထဲပြုတ်ကျခဲ့တာပါ။ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးရဲ့ ရုပ်အ

နတ်ကျားဝိညာဉ်

လောင်းကို ကမ်းပါးထဲဆင်းရှာပြီး မြေမြှုပ်ချင်ပါတယ်။ သူ့ကြီးအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို နှိုးဆော်ပြီးလုပ်ပေးပါ ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

လို့ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ တောင်းဆိုကြတယ်။ သူ့ကြီး ခြင်္သေ့က ဆေးလိပ်ကို မျက်နှာကြီးချိုလျက် ခဲနေရင်းက ...

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောနဲ့ ... ပျဉ်းမတော့အလွန်ကချောက် ကြီးဟာ ပြန်လမ်းမဲ့တဲ့ အသူရာချောက်ကြီးကွ၊ သေတဲ့လူက သေ ပြီ ... ငါ့ရွာသားတွေကို ထပ်ပြီး အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ နင်တို့ဆရာက နတ်ကျားဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုတာမှ မယုံဘဲ၊ ဒါကြောင့် နတ်ကျားက အပုပ်နဲ့ပေးပြီး ချောက်ထဲပြုတ်ကျအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာ၊ နတ်ကို မယုံတဲ့ကောင် ချောက်ထဲကျပြီး သေတာတောင် နည်းသေးတယ်”

လို့ ရိုင်းစိုင်းစွာပြောတယ်။

“ဒီလိုစကားမပြောနဲ့ သူ့ကြီး ... မုဆိုးပန်းအောင်ဟာ ရွာအ ထွီးသယ်ပိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရွာမှာ ဘယ်သူများ သူ့လောက် ဆတ္တိရှိသလဲ၊ နောက်ဆို ကျုပ်တို့ရွာကိုကျရောက်မယ့် တောခိုင်း ကောင်တွေရဲ့ဘေးကို ဘယ်သူဖြေရှင်းပေးမှာလဲ၊ မုဆိုးကြီးဟာ အပုပ်နဲ့ အဆိုးဆုံးကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးအုတ်ဟဲ့ပြောတာ

မှန်တယ်... မုဆိုးကြီးရဲ့အလောင်းကို ပြန်ရှာပြီး မြေမြှုပ်ပေးသင့်တယ်”

ဗလကြီးက ဘိုးအုပ်တို့ဘက်က ဝင်ပြီးပြောလိုက်တယ်။

“ဘိုးလေးချစ်ဟာ တကယ့်ကို အကြားအမြင်ပေါက်ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ၊ မုဆိုးကြီးမှာ ကြမ္မာဆိုးကျရောက်လိမ့်မယ်လို့ သူပြောတာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ အလောင်းကိုပြန်မရှာဘဲထားရင် မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားမှာပေါ့၊ ဘိုးအုပ်တို့ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပေးသင့်တယ်၊ တော်ကြာ ... နတ်ကျားဝိညာဉ်ကလည်း ခြောက်၊ မုဆိုးကြီးဝိညာဉ်ကလည်းခြောက်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံး ဝိညာဉ်ဘဝပြောင်းသွားလိမ့်မယ် သူကြီး”

ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့အပြောကြောင့် သူကြီးဟာ မျက်နှာကြီးနီရဲသွားပြီး ...

“တော်ကြစမ်း... အားလုံးကို အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ ပန်းအောင်နဲ့ပတ်သက်တာ ငါ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် သွားရှာကြ၊ အေး... မင်းတို့သေလိုကတော့ အလောင်းလာကောက်မယ် မထင်နဲ့... ပန်းအောင်နဲ့အတူ တစ္ဆေသရဲ

နတ်ကျားဝိညာဉ်

ဘဝမှာ နေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

လို့ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။ တေကြီးက မကျေမနပ်
အမူအရာနဲ့ တောက်ခေါက်ရင်း ...

“အလကား သူကြီး ... စာနာစိတ်မရှိတဲ့ အဘိုးကြီး၊ ရိုင်း
ခိုင်းယုတ်မာတဲ့ လူကြီး”

လို့ မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကာကီဝတ်
နီဆင်တူဝတ်ထားတဲ့ ပုလိပ်အက်စပက်တော်အဖွဲ့ရောက်ရှိလာတယ်။

“သူကြီး သူကြီး ... ပုလိပ်မင်းကြီးတွေလာတယ် သူကြီး”
ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့အော်ဟစ်သံကြောင့် သူကြီးဟာ အိမ်
ပြတင်းကနေ ခေါင်းပြုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်အောက်ကို အပြေး
အလွှားဆင်းခဲ့ရင်း ...

“ကြွပါခင်ဗျာ ... အိမ်ဦးခန်းကို ကြွကြပါ”

လို့ လက်အုပ်လေးချီပြီး ခရီးဦးကြိုပြုတယ်။ ဘိုးအုပ်နဲ့ တေ
ကြီးဟာ ပျာပျာသလဲဖြစ်နေတဲ့ သူကြီးမြဒင်ကိုကြည့်ပြီး ချာခနဲ
ထည့်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာပြင်ရှိ မုဆိုးကြီးနေတဲ့ တဲကိုရောက်တော့ ...

“အခု ဆရာကြီးမရှိတော့ တို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်စားကြမလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး ဘယ်သားကောင်မှ ဟုတ်တိပတ်တိဖမ်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ တေကြီးက ညည်းညူလိုက်တယ်။ ဘိုးအုပ်က ကြေကွဲရိပ်သန်းနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ငေးမောရင်း ...

“ဟုတ်တယ် တေကြီးရာ ... ငါတို့ရဲ့အပျင်းကိုဖျောက်ပြီး ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခါမှ ဆရာကြီးသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အရင်က ပညာကိုကြိုးစားမသင်ခဲ့တာ နောင်တသိပ်ရတယ်ကွာ၊ ဆရာကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖြေလို့မရဘူး။ ဒီတော့ကွာ ... နောက်နေ့ကျရင် တို့တွေချောက်ကမ်းပါးကြီးဆီသွားပြီး ရှာကြရအောင် မတွေ့တော့လည်း ရွာဦးကျောင်းမှာ ဆရာကြီးအတွက် ကောင်းမှုလုပ်ပေးကြတာပေါ့ကွာ”

လို့ ကြေကွဲဆိုနှင့်သံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘိုးအုပ်နဲ့ တေကြီးတို့ဟာ အိမ်ကပြင်လေးမှာထိုင်ရင်း မှိုငံတွေငေးမောနေကြတယ်။

အပိုင်း (၂၆)

၁၆၈

ထိုနေ့ည

ရွာသားတစ်စုဟာ ငှက်ပစ်ဖို့အတွက် တောစပ်ဘက်ထွက်
လာကြတယ်။ တောစပ်ရောက်တော့ အိပ်တန်းတက်နားခိုတဲ့ငှက်တွေ
ကို ရှာဖွေရင်း သစ်ပင်ကြီးတွေနား တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်။

‘ချွတ် .. ချွတ်’

‘ရှုပ် .. ရှုပ် .. ရှုပ်’

နတ်ကျားဝိညာဉ်

အမှောင်ထုအောက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ခြေသံကြောင့် ငှက်သား
တွေဟာ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ရင်း ခေါင်းမွေးထောင်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် သစ်ပင်ကြီးရဲ့အနောက်မှာ ပုန်းအောင်းရင်း အသံ
ကိုနားစွင့်နေကြတယ်။

“ဟေ့ ဟိုမှာကြည့်စမ်း ... တောဘက်ကလာတဲ့လမ်းမှာ
အရိပ်မည်းကြီး”

ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့ တီးတိုးစကားကြောင့် အားလုံးရဲ့
အကြည့်က ရောက်သွားတယ်။ အမှောင်ထုအောက် ဝိုးတဝါးမြင်ရတဲ့
အရိပ်မည်းတစ်ခု။ သူတို့ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ အရိပ်ကြီးရဲ့လှုပ်ရှားမှု ရပ်တဲ့
သွားတယ်။ အရိပ်မည်းကြီးရဲ့ခေါင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်
ကြည့်နေသလိုလို။

ပြီးတော့ ...

ဟာ ... တို့ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်နေတယ်၊ တို့ရိုတာ သိ
သွားပြီထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... တို့တွေ တောခြောက်
ရပြီ၊ လှည့်ပြီးပြေးကြမလား”

လေသံနဲ့ပြောလိုက်တဲ့ ရွာသားရဲ့စကားကြောင့် ကျန်တစ်ဦးက

“ပြေးလို့ဖြစ်မလားကွ ... တစ္ဆေသရဲဆိုတာ လေထက်မြန်
တယ်၊ အသာငြိမ်နေပြီး စောင့်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘုရား၊
သိကြားမပြီး တို့ကိုမတွေ့ပါစေနဲ့”

လို့ ရေရွတ်တိုင်တည်လိုက်တယ်။

အရိပ်မည်းကြီး လှုပ်ရှားလာပြီး သူတို့ပုန်းအောင်းတဲ့ သစ်ပင်
ရှိရာ လျှောက်လာသလိုလို။

‘ရှဲ့ ...’ ခနဲ အသံနဲ့အတူ မီးရောင်လဲ့သွားတယ်။ ပြီးတော့
မီးတုတ်က ဖွားခနဲလှိုက်တက်လာတယ်။

“ဒါ ... ဒါ ... မီးစုန်းသရဲဖြစ်ရမယ်ကွ၊ မီးရောင်က ရဲခနဲ
ရဲခနဲဖြစ်နေတယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သေချာကြည့်စမ်းကွ ... မီးတုတ်နောက်မှာ မျက်နှာကြီး
ရှိတယ် ... ဒီ ... ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

ရွာသားတစ်စုဟာ ထိုအရာကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူး
စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ မုဆိုးပန်းအောင်ရဲ့မျက်နှာပဲ၊ မုဆိုး
ကြီးတို့ကို ခြောက်လှန့်နေပြီ”

နတ်ကျားဝိညာဉ်

လို့ တစ်ယောက်က ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ ကျန်လူတွေဟာ
ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထပြီး ...

“ကယ်ကြပါဗျ ... မုဆိုးကြီးခြောက်နေပါတယ်၊ မုဆိုးကြီး
တစ္ဆေခြောက်နေပါတယ်ဗျ”

လို့ သွေးရှူးသွေးတန်းအော်ဟစ်ရင်း ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်
တုန်တယ်။ ရွာသားတွေရဲ့ ကြောက်ခမန်းလိလိအော်ဟစ်သံက ကန်
နီးတစ်ရွာလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။

ငှက်သမားတွေဟာ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်ပြေးလွှားရင်း ...

“မုဆိုးကြီးတစ္ဆေ လာနေပြီ ... မုဆိုးကြီးတစ္ဆေ လာနေပြီ”

လို့ မရပ်မနား အော်ဟစ်လာတယ်။ ဘိုးအုပ်နဲ့တေကြီးတို့ဟာ
အော်ဟစ်သံကြောင့် လန့်နိုးပြီး ရွာသားတွေနောက် ပြေးလိုက်ခဲ့တယ်။

သူကြီးမြဒင်ဟာ ရွာပျက်မတတ် ကြားနေရတဲ့အသံကြောင့်
ဗျက်နှာပျက်သွားတယ်။ သူ့အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ ပုလိပ်အင်စပက်
ဆော်အဖွဲ့ဟာ ထပြေးရမလို၊ ပုန်းအောင်းရမလိုဖြစ် နေရှာတယ်။

“သူကြီး သူကြီး ... မုဆိုးကြီးခြောက်တယ်ဗျ၊ မုဆိုးကြီး

တစ္ဆေ ... တစ္ဆေ”

ငှက်သမားတွေရဲ့အသံကြောင့် သူ့ကြီးမြဒင်ရဲ့ဒေါသက ငယ်
ထိပ်ရောက်သွားပြီး ...

“တိတ်ကြစမ်း ... ငါ့အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရှိတာ မသိဘူးလား။
အရေမရတဲ့ဟာတွေ လျှောက်အော်နေတယ်။ မင်းတို့ကို ရွာဆူမှုနဲ့
ထိတ်တုံးခတ်ပစ်မယ်ကွ”

လို့ ကြီးဝါးပစ်လိုက်တယ်။ ဘိုးအုပ်နဲ့တေကြီးပါ ရောက်ရှိ
လာပြီး ...

“ဘယ်မှာလဲ ... ကျုပ်ဆရာကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ ...
ပြောကြစမ်းပါ”

လို့ ငှက်သမားတွေကိုမေးလိုက်တယ်။ ရွာသားတွေလည်း
သူ့ကြီးအိမ်ကို အပြေးအလွှားရောက်လာကြတယ်။ အင်စပက်တော်
ကြီးနဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့သားတွေဟာ အိမ်အောက်ကိုဆင်းပြီး အခြေအနေထု
နားစွင့်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ကြီးအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခွေးတွေရဲ့ ထီး
ဟောင်သံကိုကြားလိုက်ရတယ်။ ခွေးဟောင်သံကြောင့် အားလုံး
အကြည့်က မြဲရှေ့ရောက်သွားကြတယ်။

နတ်ကျားဝိညာဉ်

ခြံတိုင်ရှိ မီးတုတ်မှ အလင်းရောင်အောက် ခြံဝန်း တရွေ့ ရွေ့လှမ်းလာတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးတွေ ...။

သူကြီးနဲ့လူအားလုံးဟာ အရိပ်မည်းကြီးတွေကို ကြည့်ရင်း စကားမပြောနိုင်အောင် ကြောင်ငေးသွားကြတယ်။ အလင်းရောင် အောက် 'ဘွား ...' ခနဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မျက်နှာကြီးတစ် ခု ...

“ဟာ ... သရဲ ... မုဆိုးကြီးသရဲ”

ဆိုတဲ့အသံ ထွက်လာသလို ...

“မုဆိုးပန်းအောင်ရေ ... အမျှ အမျှ”

ဆိုတဲ့ အသံတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ထွက်လာတယ်။

“ကျုပ် တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ဘူး၊ မုဆိုးပန်းအောင် အစစ်ပါ”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ မုဆိုးကြီးနဲ့လူတချို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မုဆိုးကြီးက သူကြီးရှိရာလျှောက်သွားပြီး သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ လူတွေကို ကြိုးဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထိုလူတွေထဲမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး လည်မျိုကို ဓားထောက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ နတ်ကျားဝိညာဉ်ဆိုတာ ဓားပြခေါင် ဆောင် ဘိုကြီးဆိုတဲ့ ဒီလူပဲ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူအားလုံး ‘ဟာ ...’ခနဲ ဖြစ်သွား
တယ်။ ပုလိပ်အင်စပက်တော်က ဘိုကြီးအနီးလျှောက်သွားပြီး ...

“ဒီလူဟာ ပုလိပ်အဖွဲ့က ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ ဓားပြမှု၊
လုယက်မှု၊ လူသတ်မှုတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဘိုကြီး အမှန်ပဲ။ ကဲ ဘိုကြီး
ရေ ... လက်ကောက်လေး ဝတ်လိုက်ပါဦး”

လို့ ပြောရင်း ‘ချောက် ...’ခနဲ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တယ်။
သူကြီးမြဒင်က အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ...

“ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘိုကြီးက ဘယ်လိုလုပ် နတ်ကျားပိညာဉ်
ဖြစ်ရမှာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

လို့ မာဆတ်ဆတ်အသံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ မုဆိုးပန်းအောင်က
အေးဆေးတဲ့အမူအရာနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာရှိုက်ရင်း ...

“ကျုပ်ဟာ ကျားဆိုးကိုရှာဖွေရင်း ပျဉ်းမတောအလွန်က
ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲကျခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချောက်ထဲကျပြီး မကြာဘူး
... ဘုတ်ခနဲအသံနဲ့အတူ ကိုယ်တစ်ခုလုံး မြေပြင်ပေါ်ကျသလို ခံစား
လိုက်ရတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဂူပေါက်တစ်ခုရဲ့အပြင်မှာရှိတဲ့
ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ပေါ် ရောက်တာတွေ့ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ

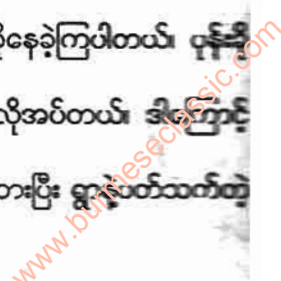
နတ်ကျားဝိညာဉ်

ကျောက်ဂူထဲက ရယ်မောသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဂူဝကိုသွား
ကြည့်တော့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ လူတစ်စုကိုတွေ့ရတယ် ...။

ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ယောက်က ... 'အချိန်ကျပြီဟေ့ ...
အသံဖမ်းစက်ဖွင့်လိုက်တော့' ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ပြီးတော့
လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ခါမတတ် ကျားဟိန်းသံကိုကြားရတယ်။
ဒီအချိန်မှာပဲ လူတစ်ယောက်ဟာ ဂူပြင်ထွက်ပြီး ကျုပ်ကိုတွေ့သွား
တယ်။ ကျုပ်က အသင့်ပါတဲ့စားမြောင်နဲ့ အဲဒီလူကိုထောက်ပြီး ဂူထဲဝင်
ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ဓားထောက်ခဲ့တဲ့လူက ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘိုကြီး
ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ ဘိုကြီး ... ကန်ရိုးတစ်ရွာလုံးကိုခြောက်လှန့်ပြီး
နွားခိုးခဲ့တဲ့ မင်းတို့ဇာတ်ကို ကိုယ်တိုင်ရှင်းပေတော့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ ဘိုကြီးက
ခေါင်းငိုက်စိုက်အနေအထားနဲ့ ...

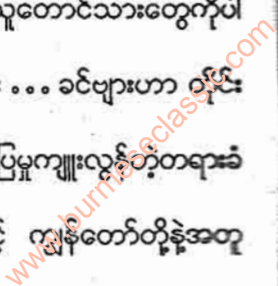
“ကျုပ်တို့ဟာ မြို့ပေါ်မှာ လုယက်လူသတ်မှုတွေကျူးလွန်ပြီး
တောနက်ထဲက ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ ပုန်းခိုနေခဲ့ကြပါတယ်။ ပုန်ဆို
စဉ်ကာလမှာ ကျုပ်တို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာလိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့်
တောနဲ့အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကန်ရိုးရွာကို ပစ်မှတ်ထားပြီး ရွာနဲ့ပတ်သက်တဲ့

အကြောင်းတွေစုံစမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီးကို သတ်ဖြတ်ပြီး ကန်ရိုးတစ်ရွာလုံး အောင်ပွဲခံတဲ့သတင်းကို ရခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့တပည့်ကို မြို့လွှတ်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းစေခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကန်ရိုးရွာသားတွေ တောမဝင်နိုင်အောင် ကျုပ်တို့အဖွဲ့တွေ ရိက္ခာရအောင် ကျားဟိန်းသံပေးပြီး ခြောက်လှန့်ခဲ့တာပါ။ အသုဘအိမ်က ဟင်းအိုးကို ကျုပ်တပည့်တွေ ယူခဲ့သလို ရွာက နွား၊ ဆိတ်၊ ကြက်တွေဆွဲပြီး ရိက္ခာအတွက် အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ ကန်ရိုးရွာမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ခြောက်လှန့်မှုအားလုံးဟာ ကျုပ်တပည့်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ပါပဲ။ ဒီအတွက် သူကြီးနဲ့ရွာသားတွေကို တောင်းပန်ပါတယ်”

လို့ရှင်းလင်းပြတယ်။ ပုလိပ်အရာရှိက သက်ပြင်းချရင်း . . .

“ဘိုကြီး . . . မင်းဟာ ငါတို့ပုလိပ်တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဒုက္ခပေးရုံတင် အားမရဘဲ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ တောသူတောင်သားတွေကိုပါ ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မုဆိုးကြီးပန်းအောင် . . . ခင်ဗျားဟာ ဝှိုင်းမင်းကြီးရုံးက ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ လူသတ်စားပြမှုကျူးလွန်တဲ့တရားခံပြေးကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ

နတ်ကျားမိညာဉ်

လိုက်ခဲ့ပြီး ဆုငွေထုတ်ယူရပါမယ်၊ ထုတ်ပြန်ဆုကြေးငွေဟာ သုံးထောင်ကျပ်ပါ။ ကဲ သူ့ကြီးရေ... ကျုပ်တို့အတွက် လှည်းစိစဉ်ပေးပါ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ ‘ဟေး’ခနဲအော်ဟစ်ပြီး

“ကန်ရိုးရွာသား မုဆိုးပန်းအောင်... ကန်ရိုးရွာသား မုဆိုးပန်းအောင်”

လို့ လက်ခုပ်တီးအော်ဟစ်လိုက်တယ်။ ဘိုးအုပ်နဲ့ တေကြီးဟာ မုဆိုးကြီးကို ပြေးဖက်လိုက်ကြတယ်။

သူ့ကြီးမြဒင်က မုဆိုးပန်းအောင်ရှိရာ လျှောက်လာပြီး...

“ငါပြောခဲ့တာတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ မင်းဟာ တကယ့်ကိုသူရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မုဆိုးကျော်တစ်ယောက်ပါ။ အခုဆို မင်းရဲ့စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ကန်ရိုးရွာလေးဟာ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားသွားရပြီ။ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုတွေနဲ့ တိမ်းရှောင်နေတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဓားပြခေါင်းဆောင် ဘိုကြီးကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့ မင်းကို ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

လို့ပြောရင်း ပွေ့ဖက်လိုက်တယ်။ ရွာသားတွေရဲ့ တာသံ ခုပ်ဩဘာသံနဲ့အတူ မုဆိုးပန်းအောင်ရဲ့ရင်ထဲမှာတော့...

၁၃၈

မအိုစာ

“ကျုပ် လူတွေဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူး ... နားလည်

မှုတစ်ခုပဲ တောင့်တတယ်”

နတ် ကျား ဝိ ညာဉ်

Ma O' Sar

မအိုတင် ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ခေါ်စာပစ်တဲ့ည
- ၂။ မလှစုန်းယိုး
- ၃။ အရှင်လတ်လတ်
- ၄။ ကနားစီးဒေဝါ
- ၅။ ခေါင်းတလားရာဇာ
- ၆။ နတ်ကဝေမယ်
- ၇။ ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်
- ၈။ ပုလ္လားပျံစံအိမ်
- ၉။ ခုတင်နံပါတ်-၃၁
- ၁၀။ ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့
- ၁၁။ နတ်ကျားဝိညာဉ်
- စတဲ့စာအုပ်တွေ ထွက်ရှိပြီးပါပြီ။

ယခု.....

မာတင်